ionuţ caragea

patria la care mă întorc

fides

© 2012 by Ionuţ Caragea, Oradea
www.ionutcaragea.ro
ionut.caragea@gmail.com

ISBN: 978-973-8930-93-3

Coperta: Vlad Turburea, http://altaiyr.wordpress.com

Ionuţ Caragea

PATRIA LA CARE MĂ ÎNTORC

Cu o Prefaţă *de Adrian Erbiceanu*

FIDES

De acelaşi autor:

Poezie

Delirium Tremens – *Ed. Stef, col. Stef Debut, Iaşi, 2006*
M-am născut pe Google – *Ed. Stef, col. Stef Universal, Iaşi, 2007*
Donator universal – *Ed. Stef, col. Stef Universal, Iaşi, 2007*
Omul din cutia neagră – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2007*
33 bis – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2008*
Analfabetism literar – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2008*
Negru Sacerdot – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2008*
Absenţa a ceea ce suntem – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2009*
La suprême émotion *(franceză)* – *Ed. ASLRQ, Montréal, 2009*
Déconnecté *(franceză)* – *Ed. Elmis, Iaşi, 2009*
Guru amnezic – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2009*
Poezii de dragoste – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2010*
Suflet zilier – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2011*
Patria la care mă întorc – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2012*

Aforisme

Dicţionarul suferinţei – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2008*
Dicţionarul suferinţei, *vol. II* – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2010*
Întreita suferinţă – *Ed. Fides, col. Eidos, Iaşi, 2011*

Science-fiction

Uezen şi alte povestiri – *Ed. Fides, col. Phantasia, Iaşi, 2010*
Conştiinţa lui Uezen – *Ed. Fides, col. Phantasia, Iaşi, 2010*
Uezen. Echilibrul lumilor – *Ed. Fides, col. Phantasia, Iaşi, 2011*
Uezen *(engleză)* – *Ed. Wildside Press, Rockville, S.U.A., 2012*

Eseuri

Literatura virtuală şi curentul Generaţiei Google – *Ed. Fides, col. Litteratus, Iaşi, 2009*
Esenţe lirice. Cronici literare 2007-2011 – *Ed. Fides, col. Litteratus, Iaşi, 2011*

Spiritualitate

Gîndul meu. Cum am devenit Poet – *Ed. Fides, col. Spiritus, Iaşi, 2011*

Nicoletei Baciu, cu dragoste

Ştii, oamenii visează adesea să călătorească printre stele şi să-şi găsească acolo iubirea. Numai tu eşti norocoasa la care universul a venit în persoană şi ţi-a pus o galaxie la ureche…

Ionuţ Caragea

PATRIA LA CARE SE ÎNTOARCE UN POET

Atunci cînd mi-am deschis calculatorul, într-o seară, cu vreo şapte ani în urmă, fără voie m-am trezit cu mîna protejîndu-mi ficatul: „…*Vezicula biliară îmi explodează / În fabrica de spume amare,/ Călăreţ spaţial mă pierd/ În galopuri de anorexie mintală*…“ Durerea, alunecînd ca pe un fir invizibil, mi se transfera şi mie. Aşa am ajuns să-l cunosc pe autorul poemului „*Delirium Tremens*“, poem care avea să dea, ceva mai tîrziu, titlul volumului cu care Ionuţ Caragea îşi începea peregrinajul în lumea literară, şi aşa a început o colaborare care a culminat cu fondarea Asociaţiei Scriitorilor de Limbă Română din Québec (ASLRQ).

Am stat de vorbă cu el, la telefon sau tête-à-tête, de nenumărate ori; împreună am sprijinit şi coordonat editări şi lansări de cărţi, am participat la festivaluri internaţionale de poezie şi totuşi, fiind întrebat dacă îl cunosc pe Ionuţ Caragea, n-aş şti ce să vă răspund. A fost şi rămîne pentru mine o enigmă. Ca poet şi prozator, autor de aforisme, science-fiction şi eseuri, toate scrise pe parcursul ultimilor şase ani, surprizele pe care ni le pregăteşte, pentru unii poate de neimaginat, nu se vor lăsa prea mult aşteptate.

Cu numai un an în urmă, în ultimul său volum de poeme, „*Suflet zilier*“, declara categoric: „*acesta e poetul aflat în agonie,/ cu mîinile rigide, de zei exonerat,/ ce-nchide testamentul pe foaia de hîrtie:/ atît a fost să fie, atîta v-a lăsat.*“ („Testament“). Cu „*Patria*

la care mă întorc“, *testamentul* se rescrie. Găsim în el durere şi înălţare, incertitudini şi dorinţe, ură şi dragoste. Orînduiala firească a lucrurilor, prinsă în degringolada transformărilor succesive, refuză să-şi reia matca. Ca oameni – şi poetul este şi el un om! – destinul ne urmăreşte implacabil. El poate fi o fatalitate sau o menire. Autorul balansează printre cele două extremităţi, la o înălţime ameţitoare, cu dexteritatea unui echilibrist. Sentimentele sale, eliberate, ni se aşază la vedere – cu cît mai în faţă, cu atît mai bine! – spre a ne lua ochii şi contorsiona mintea. Sinceritatea lui este debordantă. Deschiderea către în afară este, mai mult ca sigur, cheia succesului.

Două sînt, cu predilecţie, temele majore ale transfigurărilor sale poetice şi amîndouă apar, inseparabil zugrăvite, în acelaşi poem: „*…stau în casă şi scriu despre goana acelor de ceasornic/ privind vecinul cum îşi plimbă cîinele/ sau femeia pe stradă/ cu aceeaşi fală cu aceeaşi dorinţă de control/ din păcate foamea mă-ndeamnă să muşc din prezent/ acest sandviş cu singurătate între două felii de timp…*“ („Regii nimicurilor“). *Foamea* poate fi acea senzaţie naturală, absolut necesară supravieţuirii sau, prin transfigurare, dorinţa nestăvilită, cerebrală, de-a asimila necunoscutul. Knut Hamsun, în romanul „*Foamea*“, se foloseşte de abstinenţă ca de o forţă a stimulării creatoare. Cu cît o foloseşte mai mult, cu atît degradarea sa fizică se accelerează. Şi Ionuţ Caragea percepe *foamea* ca pe un rău necesar, un *autodafe* în care autorul este, în acelaşi timp, condamnatul şi executorul: „*…trag cu dinţii de-o coajă uscată de pîine/ tot ce-a mai rămas din pîinea mea/ cea de toate zilele*“ (vol.: „Omul din cutia neagră“), dar cu o mare diferenţă: părţii fizice nu i se mai dă aceeaşi importanţă. Conştient, poetul o înlocuieşte, subtil, cu sora sa geamănă, *singurătatea*: „*o să-mi adun singurătatea din jur/ într-o lacrimă/ şi am s-o plîng peste lume…*“ (vol. ibidem, poemul „Omul cu o singură lacrimă“).

Dacă pentru Schopenhauer „*singurătatea e soarta spiritelor superioare*“, pentru autorul nostru ea devine un *modus vivendi*. Se revoltă împotriva ei, dar nu poate trăi fără ea: „*…am nevoie de singurătate ca de aer/ să fiu printre voi şi să nu mă vedeţi/ să mă simţiţi şi să nu mă prindeţi…*“ („Singurătate în apnee“). Asemenea unui schimnic, retras în chilia lui, poetul îmbrăţişează meditaţia, răscoleşte adîncurile şi aşterne pe hîrtie adevăruri cu încărcătura unei experienţe de viaţă care desfide vîrsta*: „…i-am spus să nu vorbească cu gura plină/ să aibă răbdare să caute esenţa lucrurilor să guste viaţa/ ca pe un vin vechi preschimbat din apa tuturor/ suferinţelor…*“ („Rugă ultimului poem“).

Canalele de comunicare ale poetului sînt larg deschise către toate sursele de inspiraţie şi redirecţionate cu o neaşteptată francheţe către publicul cititor. De unde, de altfel, ar fi fost posibilă apariţia editorială a peste 20 de volume într-un timp istoric atît de scurt? Combinarea temelor sale majore cu înstrăinarea fizică, cu îndepărtarea dureroasă de elementul de origine, îi dă autorului capacitatea de a-şi dezvălui temerile şi angoasele, frustrările şi speranţele, cu o înlesnire de invidiat: „*Vi s-au încurcat minţile, cu tot felul de himere,/ dar nu-i nimic!, mîine îmi vine în vizită o rudă întunecată –/ ştie, ea, un leac pentru boala ta:/ cui pe cui se scoate, nu?/ Şi muţenia pe muţenie…*“ („Protestul umbrei“). Nimic sadic, nimic lugubru, nimic şocant; doar inima sa sinceră oferită ca ofrandă cititorului!

„*Din jale s-a întrupat Electra*“ afirma Eugene O’Neill. În cazul lui Ionuţ Caragea, *Electra* se lăsa aşteptată. Singurătatea, cu tendinţa ei narcisistă, părea că îi acaparează, pas cu pas, sufletul: „*…orice tristeţe are o consolare amară/ oglinzile nu mor niciodată/ îşi schimbă stăpînul la fiecare privire/ doar eu stau ca un cîine în faţa unui străin/ adulmecînd osul…*“ („Adulmecînd osul“). Întrebarea se punea firesc: Pînă cînd? Momentul adevărului nu mai era departe: „*…am ucis animalul din mine/ îndrăznesc să scriu despre primul arbore/ plantat în paradis/ îmi cresc muguri/ pe*

şira spinării“ („Muguri“). Şi mugurii începeau să dea roade. *Electra* se afla la orizont! Cortina putea să cadă cu spectaculozitate: „…*acum pot să trăiesc tăcerea singurătatea/ şi întunericul/ fără să-mi fie frică*…“ („Ar trebui să fiu fericit“).

Afirmam, mai acum vreo şase ani, într-un scurt comentariu, că poezia lui Ionuţ Caragea este o realitate pe care nu poţi să te faci că n-o vezi; iar într-o postfaţă, a uneia dintre cărţile sale, că singurătatea lui este singurătatea alergătorului de cursă lungă. „*O cursă cu finiş amăgitor la fiecare durere*“, după cum mărturisea autorul în poemul „*Ah, viaţă*…“ din volumul „*Absenţa a ceea ce sîntem*“. De data aceasta, voind să se contrazică şi să deşire, cu pieptul dezgolit, toate iluziile *argonautice*, alergătorul face un salt peste ocean şi „aterizează“ în patria sa, destăinuindu-ni-se: „*patria la care mă întorc/ este femeia pe care o iubesc*“ („Patria la care mă întorc“).

Adrian Erbiceanu

RUGĂ ULTIMULUI POEM

Închis pe dinafară

cînd îmi lipsesc cuvintele
împrumut un pic din tristeţea
celui pe care-l citesc
chiar şi cînd sînt obosit
împrumut un pic din somnul lui

apoi trăiesc de pe o zi pe alta
cu gîndul la datoriile acumulate
dar nimeni nu vine să mă-ntrebe nimic
se aude doar un clinchet
din spatele unei uşi

curios mă apropii
şi mă privesc prin gaura cheii

Tenere ogni speranza voi ch'entrate

mult prea departe de aproape
şi mult prea aproape de nimic
cineva a creat timpul şi m-am închinat lui
trecut prezent viitor
sfînta treime a fricii de eternitate

am iubit zeii de sticlă
(şi eu după chipul şi asemănarea lor)
ah, dacă frumuseţea ar fi putut
să oprească timpul în loc…

…aş fi dorit să fiu o femeie
neasemuit de frumoasă
în zidul manolic al ochilor celorlalţi
aş fi dorit să mor

dar dragostea care trebuia
să-mi iasă pe gură
a devenit piatră
mi-am legat-o de gît
şi m-am aruncat în propriul meu sînge
ştiam că nimeni nu este profet
în inima lui

în zadar am aşteptat înţelepciunea
primăvara veşnică
a cuvintelor sale
am cugetat… deci m-am scufundat adînc
tot mai adînc şi fără colac de salvare
adevărul a ieşit la suprafaţă
sufletul rezidual
al gîndurilor abisale

cît despre aduceri-aminte
tenere ogni speranza voi ch'entrate
sexul este singurul infern accesibil
cu drum de întoarcere

Rugă ultimului poem

îmi citesc ultimul poem
sînt trist chiar dacă el
se va îndrăgosti de alţi cititori
sau de alte poeme

(chiar nu ştiaţi că poemele
se iubesc între ele cînd se lipesc două pagini?)

îmi citesc ultimul poem
îmi amintesc cum i-am dat suflet
cum i-am dat nume
cum l-am învăţat să meargă silabă cu silabă
cum l-am învăţat să rîdă
cînd simţea numai durere
cum l-am certat şi i-am tăiat din porţia de cuvinte
(i-am spus să nu vorbească cu gura plină
să aibă răbdare să caute esenţa lucrurilor să guste viaţa
ca pe un vin vechi preschimbat din apa tuturor suferinţelor)

îmi citesc ultimul poem
împreună am pus capăt
războiului de treizeci şi şase de ani
cu umbrele cu spaima cu celălalt eu
şi nici acum nu ştiu dacă am pierdut
dacă am învins dacă pacea

peste tîmplele mele a nins
(victoriile se conjugă doar la timpul pierdut
ţinînd inima pe post de spadă şi scut)

îmi citesc ultimul poem
şi-l rog să le spună
şi celorlalţi
că exist
că alte poeme vor veni
ca o herghelie de fluturi sălbateci
cu aripile întinse peste lume
lovind din copite

îmi citesc ulti…

Groparul orb

începutul poemului
este întocmai ca răsăritul
iar pagină albă
o mare misterioasă
care mă cheamă-n adîncuri
dar umbra mă ţine de mînă
- nu te duce încă, lasă primul val
să se izbească de stîncă

şi stînca seamănă cu inima mea
o aşchie înfiptă în toracele timpului

un vas fantomă şi salva
de puncte puncte
spărgînd liniştea

sfîrşitul poemului
este întocmai ca noaptea cea mai lungă
de care nu vrei să te desparţi
în care nu vrei să adormi de teama
necunoscutului

groparul orb sapă mormîntul ultimului cuvînt
doar păsările mai poartă în tril
amintirea poemului

Zbor deasupra unui cuib de hamburgeri

din întreg stadionul se auzea doar inima lui
se antrenase de nenumărate ori
dar nu trecuse niciodată în competiţii
peste propria sa înălţime
se încurajă
îşi potrivi paşii
şi se desprinse de sol
corpul i se undui
pluti pentru două secunde
şi ateriză direct în rugăciune
de mulţumire
spectatorii spuneau că fusese
o săritură modestă
continuau să-şi bea berea
şi să-şi înfulece hamburgerii
fără să înţeleagă
ce se întîmplă cu adevărat

Fierăstraiele rîsului

nu pedalaţi în gol
la bicicletele somnului
nu lipsiţi de la cursul
gratuit al istoriei
chiar acum fierăstraiele rîsului
trec prin trunchiul unui tei bătrîn
chiar acum patria noastră cea dragă
este recultivată cu spermă
ha ha ha
haimanalele vor să munciţi
să beţi să staţi ca mortul
în faţa televizorului
fiţi prudenţi cînd ieşiţi afară din casă
să nu cădeţi în gropile obrajilor
unor criminali zîmbitori…

O singură alegere…

în tot acest timp
ceilalţi şi-au trăit vieţile
nu ştiu dacă au fost mai fericiţi
şi totuşi regret amintirile lor

primul… ce mult a trecut de atunci
nu a strigat
al doilea… s-a ridicat mai tîrziu
eu nu ştiu ce am avut
îmi doream de fiecare dată
altceva

într-o zi a apărut o femeie
m-am îndrăgostit şi i-am spus că va fi a mea
dar, vai! mie îmi trecuse rîndul de mult…
umbra schimonosită
încerca să-mi spună ceva

m-am apropiat mi-am lipit urechea
de buzele ei
- nu mai ţii minte? cînd erai singur
eu te-am condus…

pămîntul se prăvălea
şi umbra-mi ţinea femeia de mînă

Protestul umbrei

Nu-mi mai vorbeşti ca înainte.
Sper, însă, că mă asculţi…
Te-am iubit şi ţi-am făcut pe plac -
m-am mişcat cum ai vrut!

Acum îmbătrînesc, numărîndu-ţi firele albe, ridurile;
tu şi toţi ceilalţi dinaintea ta
v-aţi sfătuit cu cine nu trebuie…
Sau, poate, v-aţi închis pe dinăuntru.

Vi s-au încurcat minţile, cu tot felul de himere,
dar nu-i nimic!, mîine îmi vine în vizită
o rudă întunecată -
ştie, ea, un leac pentru boala ta:
cui pe cui se scoate, nu?
Şi muţenia pe muţenie…

Adulmecînd osul

„singurătatea naşte monştri“
monştrii nu pot fi îmblînziţi decît de îngeri
dar îngerul meu tace
şi-mi suge sufletul ca un vampir
nu-i mai ajunge
în curînd voi fi un mormînt
profanat de propria umbră

orice tristeţe are o consolare amară
oglinzile nu mor niciodată
îşi schimbă stăpînul la fiecare privire
doar eu stau ca un cîine în faţa unui străin
adulmecînd osul

Înger cu reportofon

Viaţa este o luptă pe care am pierdut-o înainte de a mă naşte. Tot ce fac acum este să-mi savurez înfrîngerea. Trăiesc închis într-o lume în care gratiile sînt înalte pînă la cer. Iluzia cea mai frumoasă a morţii este cînd privesc stelele. Gata, m-am decis! Renunţ la locul de veci! Vreau un nou loc de muncă! Ce are de spus Dumnezeu la toate acestea? M-aşteaptă să-l vînez prin univers cu reportofonul. Îmi împrumută cineva o pereche de aripi?

O gară pentru două poeme

uneori îmi doresc să am din nou 18 ani
dar să nu las să-mi scape
printre degete norocul din jur

în faţa oglinzii
vorbesc mereu cu prezentul
în ochii celorlalţi pătrund mai adînc
descopăr adesea o fiinţă zgribulită
cu ochii închişi şi capul între genunchi
numărînd dorurile

printre pleoape întredeschise
desluşesc linii argintate
trenul nostru nu ştie
unde s-aştepte
pun semn de carte
o gară pentru două poeme

Regii nimicurilor

chiar şi peste o sută de ani
oamenii tot îşi vor pierde vremea cu nimicurile lor
tot va ploua după ce-şi vor spăla preţioasele vehicule
iar buruienile vor continua să crească nestingherite
în grădinile ticsite cu flori
ajung să cred că viaţa mea nici nu contează
stau în casă şi scriu despre goana acelor de ceasornic
privind vecinul cum îşi plimbă cîinele
sau femeia pe stradă
cu aceeaşi fală cu aceeaşi dorinţă de control
din păcate foamea mă-ndeamnă să muşc din prezent
acest sandviş cu singurătate între două felii de timp
împărţit frăţeşte cu umbra
poţi trece prin viaţă anonim ca un rîu pe sub pămînt
nimeni nu va şti din ce apă îşi potoleşte setea
poţi trece prin viaţă ca Saul pe drumul Damascului
nimănui nu-i va păsa că te-ai schimbat
că spiritul tău are nevoie
de un mediu propice înaltei comunicări

dar nu-i nici o tragedie
ce ne mai mină
nici moartea nu mai impune respect
a devenit o simplă măturătoare
care ascunde oasele sub preşul celui fără cîine la uşă
prea scump serviciul de salubrizare al acestei lumi
datoare sie înseşi
dar şi acestea sînt tot nişte nimicuri
despre care n-ar trebui să vorbesc

Singurătate în apnee

am nevoie de singurătate ca de aer
să fiu printre voi şi să nu mă vedeţi
să mă simţiţi şi să nu mă prindeţi
chiar acum fac respiraţie
gură la gură cu umbrele
intru în voi
pînă la refuzul apneei
miraţi-vă
cît sînt de singur
ca un abur în faţa
sărutului vostru
cubist

Muguri

de la abatorul cărţilor
se auzeau strigăte puternice
poemele înjunghiate erau lăsate cu capul în jos
pînă curgea tot sîngele
apoi se vindeau la kilogram
cu ştampila unui inspector
de la uniunea vînzătorilor de carne
acesta îşi invita prietenii la un pahar de viaţă veşnică
vorbind despre necesitatea traducerii crimei
în cît mai multe jargoane
patriei voiau să-i scoată limba
şi să o dea cu împrumutul
la amatorii de senzaţii tari
nu puteam să stau ca alţii cu pixu-ntre dinţi
gîndindu-mă la o metaforă nouă ca la o femeie virgină
am ucis animalul din mine
îndrăznesc să scriu despre primul arbore
plantat în paradis
îmi cresc muguri
pe şira spinării

Arta de a şti

sînt cîteva lucruri pe care trebuie
să ţi le spun despre lume
în primul rînd: nu ştii nimic
în al doilea rînd: nu ştii nimic
în al treilea rînd: e mai bine că nu ştii nimic
trebuie să crezi şi atît
şi nu mă refer la zei
bănci sau reclame publicitare
mă refer la tine însuţi
la visele tale la puterea ta creatoare

îmi vei spune că oamenii au dreptul să ştie
eu îţi spun că adevărul
te face sclavul unui alt adevăr
răspunsurile nasc alte întrebări cu răspunsuri
pregătite dinainte de naştere
pînă şi durerile sînt programate
să te doară pînă la un punct
care aduce maxim profit
apoi să ţi se spună în faţă respectuos
ne pare rău nu mai putem face nimic
pentru dumneavoastră

da ştiu oamenii au ajuns să se iubească
în doi timpi şi trei mişcări

viaţa a devenit un atentat la pudoare
superba moarte a celor pregătiţi să moară împăcaţi
a fost plagiată prin odioase crime
bună ziua faceţi cunoştinţă cu apocalipsa

sînt cîteva lucruri pe care trebuie
să ţi le spun despre tine
în primul rînd: ştiu multe despre tine
în al doilea rînd: ştiu multe despre tine
în al treilea rînd: ştiu mai mult
decît ştii tu despre tine
şi mai ştiu că îţi este frică de mine
pentru că ştiu
inima ta a devenit o sală de aşteptare
pentru trenuri de marfă scumpă
pentru că ştiu
tăcerea ta a devenit un avocat al perversiunii
dar nu mă poţi opri
sînt cuvîntul ascuns cu grijă
la temelia trezirii
sînt explozia întîrziată a fericirii
degeaba te ascunzi
degeaba îţi pui măşti
fiecare om are un călcîi al lui Ahile
şi acela este iubirea

Ar trebui să fiu fericit

acum pot să văd
toate lucrurile pe care nu le vedeam înainte
acum pot să aud
toate lucrurile pe care nu le auzeam înainte
acum pot să simt
toate lucrurile pe care nu le simţeam înainte
acum pot să spun
toate lucrurile pe care nu le spuneam înainte
acum pot să iubesc
toate lucrurile pe care nu le iubeam înainte

ar trebui să fiu fericit
dar pentru tine nu mai contează nimic
şi toate lucrurile acestea pe care tu ar trebui
să le vezi să le auzi să le simţi să le spui să le iubeşti
odată cu mine
se pierd în imensitatea lumii

acum pot să trăiesc tăcerea singurătatea
şi întunericul
fără să-mi fie frică
acum pot să mă doară rănile
care nu-mi aparţin
acum pot să ascult plînsul
tuturor lucrurilor care se pregătesc să moară

Omul de litere

din necunoscut
cuvintele au invadat lumea
între corpul lor realitatea s-a comprimat
trebuie să mă nasc aici
în acest spaţiu îngust
între cuvintele mamă şi tată
strig şi strigătul meu se agaţă de marginile
prăpastiei umede
strig şi strigătul meu se zbate
ca un peşte pe uscat
nu-i nimeni aici
care să mă ţină de mînă
nu-i nimeni aici
doar litere care îmi delimitează
conturul

Incidentul uitării

pretutindeni sînt eu
departe de mine însumi
merg încontinuu pentru a mă regăsi
uneori obosesc mă opresc
împrumut numele altora
mă obişnuiesc şi nu mai ştiu
cine sînt ce caut
de cînd şi pînă unde
stau aşa o perioadă şi privesc
tot ce este în jurul meu
nimic nu e nou
nimic nu s-a schimbat
nimicul e parşiv
mă înşală prin absenţa a ceea ce sînt
pretutindeni acelaşi mereu
incident al uitării

Poemul dintotdeauna

acest poem nu a început nicicînd
şi nu se va sfîrşi
el este dintotdeauna
a aşteptat ca începutul şi sfîrşitul meu să coexiste
în aceeaşi clipă de singurătate absolută
a aşteptat ca începutul şi sfîrşitul meu să coexiste
el este dintotdeauna
şi nu se va sfîrşi
acest poem nu a început nicicînd

Răspuns unui poet mîhnit

Regele Snowdon către Daniel Corbu

te citeşte cine trebuie
cine este pregătit să te citească
acesta este planul celui care scrie destinele noastre
cu pana de înger
te-ai născut în viitor
o să mai dureze ceva pînă cînd
ceilalţi te vor ajunge din urmă
bucură-te că mai sînt şi alţii ca tine
propovăduind a doua religie a lumii
şi bucură-te că mai sînt cititori care pricep
mesajul bunului singuratic
mergi prin lume cu bocceluţa de poeme
şi oferă-le oamenilor pilde şi metafore
ca şi cum le-ai oferi flori
apoi stai în faţa oglinzii
încă mai poţi să înşeli timpul
cu un surîs

Noaptea în care moartea a închis ochii

chiar şi fără să vadă
ochiul meu poate plînge
chiar şi fără să vadă
aşa cum plînge mîna mamei
pe ochiul de lînă
aşa cum plînge
vino acasă rătăcitorule
ţi-am împletit dragostea
mîinilor tale îngheţate
vino acasă

acum este noaptea
în care moartea a închis ochii
totul e viu şi negru ca singurătatea
cu trup alunecos şi rece
lenevind la focul inimii
cu burta plină de amintiri

dar eu încă mai sper
îmi deschid ochiul în acoperişul minţii
şi aştept să ningă cu polen albastru
din irişii lui dumnezeu

Consacrarea degetului…

am fost păcălit de mic
cu degetul mare
trebuia să sug
trebuia să nu cer de mîncare
trebuia să tac…
iar cînd rămîneam singur
plîngeam dar vă jur
nu-ncercam niciodată
să mă prefac

mai tîrziu
am aflat că oamenii
(cu excepţia ciudaţilor care scriu
sau care stau frumos întinşi în sicriu)
umblă mereu cu mănuşi
mi-am dorit de îndată
să ajung un erou
cu chelie costum şi cravată
(aşa cum visam dintotdeauna să fiu)
să-i pîndesc după uşi
dintr-un tablou
să le arăt cu dragoste
degetul meu
stacojiu

POEME PENTRU NICOLETA

Dezlegare la cîntec

deşi mi-e foame
voi scrie un poem cît o zi de post
iată smerenia mea astăzi
cînd doar rostirea numelui tău
îmi dă dezlegare
să mă desprind de catargul
cuvîntului…

Cîntecul ultimei speranţe

s-au dus acele vremuri cînd fericirea se-nfrupta
din miresmata noastră carne
cînd timpul îşi lua zilele-n spinare
şi fluiera în pustiu
iar noi rămîneam captivi în lagărul nopţii de pomină
iubindu-ne sub clar de lună
şi acordeon de atingeri

s-au dus acele vremuri
de creştinare în roua dimineţilor
cînd alergam desculţi prin iarbă
ce lungi atele avea timpul
încercînd să ne ajungă din urmă
dumnezeu îşi lăsa minunile sale
să mai aştepte
şi ne privea cu gura căscată

s-au dus acele vremuri
cînd îmblînzeam minotaurul
prin labirintul de străzi al oraşului
pînă şi umbrele stăteau în genunchi
implorîndu-ne zborul

s-au dus acele vremuri
unde să plec acum
ochii mei sînt două lagune albastre
pline de sînge petrolifer
speranţa moare asfixiată
în aurul negru al versului

Corabia amintirilor

închide ochii
vezi cît de departe poţi ajunge
şi nu te gîndi la întoarcere

lasă-i pe ceilalţi să plece
din ei înşişi
ca dintr-o cameră mortuară
plină cu iubiri de ocazie
lasă-i să fie cuvinte de amăgit
singurătatea şi întunericul
lasă-i să construiască monumente ale erosului
pe ruinele cărnii pînă la putrezirea de apoi
ei nu ştiu ce este iubirea

aşadar închide ochii
renunţă la cuvinte
urcă-te în corabia amintirilor ca Noe în arca sa
şi lasă-te dus de curenţii universului tău interior
vei ajunge departe pe ţărmul unei lumi
în care toate iubirile tale
se vor întrupa şi vor trăi veşnic

Amintiri din viitorul nimănui

pentru o clipă am fost acolo
unde voiam s-ajung dintotdeauna
eram fericiţi
trăiam poezia vieţii noastre
privindu-ne doar privindu-ne

dar ceva greu ca piatra de pe sufletul meu
m-a tras înapoi
în lumea acestui prezent clarobscur

tu mi-ai furat amintirile
primordiale amintiri ale regretelor
din viitorul nimănui
apoi ai plecat
lăsînd pe seama mea
arta sinuciderii lente
cu doze de iubire
imposibilă
imaginară
impară

Ce facem cu restul de iubire ?

să nu fumăm toate ţigările
să nu bem tot vinul
să nu mîncăm tot ce avem pe masă
să mai lăsăm şi pentru mîine
vom fi din nou fericiţi

dar cu iubirea ce facem
cu această nevoie de a ne dărui
pînă la ultima respiraţie
pînă la ultimul strop de plăcere
pînă la ultima firimitură de carne

cum putem lăsa iubirea pentru mîine
dacă de atîtea ori
ceilalţi nu-şi mai amintesc de noi
ne părăsesc ne lasă goi
şi nu mai privesc niciodată înapoi

ce facem cu această iubire
rămasă singură la masa tăcerii
oftînd plîngînd
strîngînd în palmă lacrimile
ca pe o ultimă comoară
ce facem cu această iubire
cui să o dăruim cînd nimeni
nu se mai hrăneşte cu resturi
cînd toţi sînt politicoşi
ca la o masă străină
cerîndu-ne pentru sentimente
chenzină

ce facem cu această iubire
cînd pasărea neagră a morţii
vine şi bate cu ciocul
în fereastră
pe ea să o hrănim?

Aşa trece gloria unei iubiri

cea mai grea întrebare
nu este cine sînt ci cui aparţin
cărui gînd cărui glas cărei priviri
cărei atingeri cărui destin

te iubesc şi eu te iubesc
cuvîntul a devenit moneda de schimb
la tîrgul de sclavi ai dorinţelor
iată-ne goi ca doi gladiatori în arenă
luptînd pentru glorie şi posesiune

te iubesc şi eu te iubesc
dar astăzi totul trebuie să se termine
publicul are nevoie
de un învingător de un martir
sau de o biată victimă
despărţirea cade ca o sabie pe grumaz
închid ochii
continui să visez
te…

Lupoaica*

te aştept de-atîta vreme, inima o simt cum geme,
şi mă-ndepărtez de tine, fără cînt, fără sobor;
amintire, preţ de-o clipă, doar de lacrimi fac risipă,
te-am iubit, cu ce ardoare, mai ca-n luna lui cuptor;
printre gînduri se-nfiripă – o-ntrebare, de-am să mor,
mă vei ţine iar în braţe, să mă-nveţi din nou să zbor?
am să zbor doar cu-o aripă, cu cealaltă-am să cobor.

pretutindeni umbre mute – negrele necunoscute,
şi adorm ca-ntr-o poveste – de nescris, într-alt decor;
chipul tău, întreaga viaţă, mi-a fost unica povaţă,
chiar şi-n gînduri infidele, chiar şi-n gîndul trecător,
da, am renunţat la stele – te-am ales în locul lor…
şi acum, o altă maică, mă va învăţa să mor,
am să te visez lupoaică în ţinutul lupilor.

dar în vise, porţi-închise, şi-o putere care-mi cere
să mă lepăd de durere, să rămîn un privitor,
să te uit, să-mi curgă spume, să nu pot să-ţi spun pe nume,
să pîndesc halucinante creaturi ce-n spaima lor
vor fugi întruna-întruna – fără glasuri, fără dor;
mă vor învăţa să urlu, voi ajunge prădător…
ca un lup fără pereche, în ţinutul lupilor.

**variantă modificată – 29 septembrie 2011*

Azi nu-i voi da cu piciorul fericirii

azi nu-i voi da cu piciorul fericirii
este prea frumoasă prea sinceră
îmi seamănă prea mult
în gîndire şi gesturi
nu mi-a greşit cu nimic
m-a iubit aşa cum sînt
a vrut să fie doar a mea şi atît

îmi strîng fericirea la piept
îi ascult vorbele calde şi inima ei
cum bate numai şi numai pentru mine
îmi ajunge cît am fost pasăre călătoare
cu lacrimi de soare
însingurat în apus

iubind fericirea am îmblînzit
pînă şi moartea
pisica neagră ce împinge ghemul
de lînă albastră prin univers

azi nu-i voi da cu piciorul fericirii
nici mîine nici poimîine
nicicînd

N-aş vrea să ştii

n-aş vrea să ştii ce este acum în sufletul meu
o lacrimă este de ajuns să distrugă
un castel de nisip
n-aş vrea să ştii că icar este zborul
frîntprescurtat
al primului meu arhetip

am renunţat la tot pentru tine
n-am în bagaje
decît dor de iubire
şi nişte bandajehîrtii
am renunţat la o lume mai bună
întorcîndu-mi obrazul
celor care vor scuipa
şi repetat vor lovi

n-aş vrea să ştii că îmi pot pierde puterea
de a lupta de a crede şi de a trăi
n-aş vrea să ştii şi totuşi
îţi spun toate acestea
nu sînt omul de piatră
sau prefăcutul
care te poate minţi

Harachiri cu săgeata lui Cupidon

toate drumurile duc la tine
acesta este destinul şi totuşi
mulţi au spus că este prea frumos
pentru a fi adevărat

astfel apar primele întrebări
primele supoziţii
şi nu mai sînt sigur dacă totul
este o minciună inventată de alţii
sau de propria mea îndoială
aduceţi-mi o dovadă un cuvînt orice
aş vrea să ştiu pe cine trebuie
să ucid cu sînge rece
să mă eliberez de spaima eşecului

inima strigă se bate cu pumnii în piept
îşi rupe cămaşa îşi face harachiri
cu săgeata lui Cupidon
inima asta îmi aparţine
sau este o pasăre care a migrat
din paradisul placentei în infernul
cald al cărnii mele irepetabile
mamă de ce m-ai născut
înainte de sfîrşitul tuturor dorinţelor

poate că un test va face diferenţa mi-am spus
să fiu altcineva să fiu glacial
să privesc totul din exterior ca un judecător
dar testele sînt menite să distrugă încrederea
iubirea nu are nevoie de teste ci de fapte
şi singurul lucru care ne ţine împreună
este că tu eşti patria cuvintelor mele
şi dorinţa pe care mi-am pus-o cîndva
să exişti draga mea Nicoleta

Dumnezeu ne dă dar nu ne bagă şi-n sac
în care sac mă întreb în cel al lacrimilor
nu sînt decît suferinţe
în buzunare doar chei de deschis uşile
bordelului cotidian
iubirea este un sac fără fund
în care ne aruncăm speranţele
ca pe nişte haine murdare
sperînd mai apoi să ne crească
pene de înger
să fim fericiţi fredonînd cîntece
de amăgit nemurirea

Iubirea ne execută silit

sînt oameni care flirtează toată viaţa
şi oameni care iubesc toată viaţa
unii sînt mereu cu zîmbetul pe buze
ceilalţi cu misterul în tăceri şi priviri
eu am ales sa fiu poet
modelîndu-mi cuvintele sincere
pe sufletul celor care mai cred în miracole
fără să cer nimănui nimic în schimb

în lumea în care trăiesc
dezinteresul şi tăcerea ruinează prezentul
cîţi îşi mai amintesc
de clipele frumoase petrecute împreună
cîţi mai au dragoste de oferit
la cumpăna dintre ani
şi cîţi se joacă de-a iubirea
executînd silit victimele
focurilor sacre

ferice de cei ce sînt profeţi
în această lume de orbi
ferice de cei ce depăşesc bariera
propriului eu şi cred
în înţelepciunea de pe urmă
să fim ca ei
să nu ajungem iubiri şi praf
pe catafalcuri

Moment de admiraţie în faţa frumuseţii

chiar dacă timpul se strecoară
ca un hoţ viclean
printre oameni
furînd zîmbete şi fericire
tu vei rămîne mereu în sufletul meu
ca o adiere de mare
într-o livadă de portocali înfloriţi

chiar dacă timpul şterge cu nori
toate drumurile cerului
tu vei rămîne mereu firul invizibil
pe care sufletul meu urcă
precum un paing
să-şi coasă pînza
la colţul lunii

chiar dacă timpul mă priveşte
cu ochi de piatră
şi îmi cere cu dobîndă
uitarea
pentru fiecare moment de admiraţie
în faţa frumuseţii tale
tu vei rămîne mereu
odiseea mea interioară
şi rugăciunea eternă
de mulţumire

Totul sau nimic

eu îţi spuneam că dragostea e totul sau nimic
tu îmi spuneai la fel dar mai păstrai o doză de confort
în locul acţiunii necesare
în locul riscului pe care întotdeauna
îndrăgostiţii şi-l asumă

totul sau nimic nu înseamnă
să-ţi fie frică de despărţire singurătate
sau de gura lumii
totul sau nimic nu înseamnă
procente probabilităţi
sau blînde tranziţii
totul sau nimic nu înseamnă
să te complaci în aceeaşi lipsă de comunicare
în aceleaşi minciuni sau în alte minciuni
frumos inventate
totul sau nimic nu înseamnă
să te rogi să fii iubit alintat mîngîiat
sau înţeles aşa cum numai tu vrei să fii înţeles
totul sau nimic nu înseamnă
ca cel de lîngă tine să-ţi pună mîna pe umăr
doar pentru a demonstra celorlalţi
că ţine la tine sau că eşti o frumoasă proprietate
de care a profitat mereu printr-un joc dublu
de control şi manipulare

totul sau nimic înseamnă
instinct intuiţie stare de graţie
cuvinte care ajung direct la suflet
cuvinte care te fac să plîngi şi deopotrivă să rîzi
priviri care te îmbată dinainte să le sorbi
sau lacrimi care te fac să tremuri
din cap pînă-n picioare
totul sau nimic înseamnă
clipe petrecute împreună care par ore
şi ore care se scurg în cîteva clipe
şi multe amintiri care rămîn
mărturie incontestabilă a iubirii
totul sau nimic înseamnă
încredere oarbă sacrificiu ajutor compasiune
să crezi şi să nu renunţi niciodată
la şansa de a trăi încontinuu un miracol
alături de omul de lîngă tine
totul sau nimic înseamnă
să laşi în urmă tot orgoliul şi egoismul
toată frica şi pesimismul
să alergi după cineva şi să i te oferi
ÎNTRUTOTUL

şi chiar dacă vei fi rănit
să accepţi durerea ca pe un dar divin
pentru că acolo unde nu iubeşte omul
iubeşte dumnezeu
şi dacă nu renunţi niciodată la iubire
nici dumnezeu nu renunţă la tine
şi îţi va da într-un final
ceea ce meriţi

Din prea multă iubire

ieri o femeie mi-a spus că am două defecte
îndeajuns cît să rupă vraja unui cîntec
sau a unei poveşti
dintr-o dată mi-am dat seama că am numeroase defecte
de care uiţi atunci cînd eşti iubit şi iubeşti

întrebările au început să curgă să curgă
de ce sînt aşa şi nu altfel?
oare toţi gîndesc la fel despre mine?
oare trebuie să mă schimb
pentru a fi pe placul cuiva?
oare ce este rău şi ce este bine?

m-am întrebat şi m-am tot întrebat
ceva a început să mă doară
ceva a început să plîngă-n surdină
singurătatea începuse să nască monştri
la capătul tunelului pîlpîia o lumină

primul meu defect era că sînt om şi iubesc
al doilea că iubesc prea mult
şi trăiesc

Întinde-mi o mînă

prin mlaştina ideilor preconcepute
mergeam spre tine
iubirea era un pas curajos dar nesigur
te priveam şi mă rugam
să nu mă scufund

aş fi vrut să mă-ntîmpini
să-mi întinzi o mînă
dar cineva voia sa merg singur pînă la capăt
chiar dacă durerile vechi
încercau şi ele să mă doboare

deodată am simţit pămîntul
fugind repede de sub picioare şi mi-a fost teamă
de ce poate fi mai rău
am vrut să mă răzbun
pentru neputinţa mea de a te strînge în braţe

şi cine era cel mai aproape de mine?
am greşit şi te-am rănit
cu toate că voiam altceva

dar tu m-ai iertat şi dragostea ta
continuă să mă ţină în viaţă
în mlaştina ideilor preconcepute
de unde sper să ies curînd
fericindu-te
pentru totdeauna

Patria la care mă întorc

fără să fie mai mare de un chip de om
patria la care mă întorc este pămîntul făgăduinţei
apa vie şi izvorul tuturor
raţiunilor umane

Sfinxul a clipit şi am înţeles că sînt Sfinxul
un monstru obligat să-şi părăsească
propriul mit atras
de cea mai mare enigmă

vorbesc cu patria în gînd
şi zîmbetul ei dă în spic peste mări şi ţări
patria la care mă întorc
este femeia pe care o iubesc

ACEIAŞI OCHI ALBAŞTRI DE METIL

poeme pentru tatăl meu,
Caragea Florin,
26.03.1942 – 7.08.2012

Suflet zilier

vă voi spune povestea sufletului
ce-şi poartă sacul de carne în spate rîndaş al umbrei
al pămîntului şi constructor de vise

vă voi spune povestea sufletului istovit la porţile inimii
cerîndu-şi porţia de fericire
un petec pentru sacul de carne putrezită
să nu miroasă încă a moarte

vă voi spune povestea sufletului şomer
cerînd ceva de-ale gurii
la colţul buzelor

vă voi spune povestea sufletului aruncat
în sacul fără fund
să nu-l mai găsească nimeni
nici cel mai lacom dintre cei cu mîinile lungi

Mama mea Pământul, tatăl meu Soarele

m-am născut din humusul negru şi am supt
la sîni de argilă
mama mea cu braţe-vîlcele cu firicele de sînge
şiroind pe jgheaburi sub piele

m-am născut pe vreme de arşiţă
din bobul de nisip al deşertului
mama mea cu trup de clepsidră subţire la mijloc

m-am născut sub privirea luminoasă a tatălui meu
ce m-a-nvăţat să merg întinzîndu-mi
mîna-rază-de-soare
el îmi zîmbea larg de la răsărit la apus
în fiecare seară îl întrebam
de ce nu rămîne să ia cina cea de taină cu noi
el pleca şi de pe umărul său amurgit
îşi cobora desaga plină cu vise
nu voia să spună mai mult dar eu ştiam
că pe timp de noapte îi încălzea spatele mamei mele

îmi port această viaţă
haină scumpă cusută cu fir-de-fum
şi merg pe firul gîndurilor

m-am născut din lava fierbinte şi din spuma valurilor
am venit pe lume cu strigăt de peşcăruş
şi mers de-a buşilea
copil-fără-carapace

m-am născut din praf şi ploi
din pămînt îngheţat şi primăveri tîrzii
crescînd fir de iarbă fragedă pînă la gleznele iubitei mele

Tatăl meu, Dumnezeu

mi-l imaginam aşa pe Dumnezeu
ca pe-un bărbat robust
trecut de puţin peste şaizeci de ani
cu părul alb şi mustaţă
spunînd mereu bancuri despre fericire
mi-l imaginam aşa ca pe-un tată
care niciodată nu lua moartea în serios
şi voia să iasă la pensie
să vadă lumea în lung şi în lat
după ce-şi răstignise o cruce
în fiecare braţ
după ce-şi purtase copiii în cîrcă
asemenea unui gigant suportînd
pe umerii săi cerul
şi toată necuprinderea lui
după ce-şi ţinuse femeia în puf
şi verigheta pe deget
mi-l imaginam aşa pe Dumnezeu ca pe-un bătrîn
singur şi frumos în singurătatea lui
privind undeva spre niciunde
căutînd acel cuvînt
de la care-ncepuse tot nimicul ăsta
cu pene de struţo-cămilă

Vino tată şi repară drumurile

sînt drumuri care merg către stele
drumuri care coboară-n infern
şi drumuri pe care tatăl meu
le-a făcut pentru oameni

dar tatălui meu nimeni nu i-a mulţumit vreodată
cu toţii se miră de gropile care apar
odată cu trecerea timpului

vino tată şi repară drumurile
te aşteaptă îngerii cu lopeţi şi cazmale în mîini
te aşteaptă maşina de piatră
te aşteaptă vagonul te aşteaptă fadroma
te aşteaptă asfaltul încins şi betonul

dar tatăl meu merge de-a buşilea prin casă
pe un drum plin de gropi
pe care mama mea le astupă cu lacrimi şi iubire

Stenic

cineva mi-a spus să-mi odihnesc neuronii
ajung să se iubească precum mormonii
să trăiască în triburi
să vîneze prin circumvoluţiuni
cele şapte minuni ale săptămînii

lăsaţi-mi să circule ideile fixe
să dorm cu ochii deschişi
să visez cum dărîm crucifixe
şi din noroi cum se înalţă proscrişi
heruvimii ucişi

cu un ochi îl privesc pe Dumnezeu
cu celălalt mă regăsesc în oglindă ateu
mintea mi se dezlipeşte de creier şi curge
prin spaţiul incomensurabil cutreier
abadon-abandonul

lăsaţi-mă să fiu pe creştetul morţii melon
în această răscolire de gînduri negre alendelon
să-mi stea pe scoarţa cenuşie un cameleon la pîndă
să vîneze redundante idei
să le jupoaie de cele şapte piei
să le arunce şi să putrezească-ntre scînduri
umbra plăpîndă

descătuşează-mi stăpîne fiara
ce mă ţine cu inima-n pungă
simţire mucegăită de atîta somn cataleptic
lăsaţi-mi sîngele septic
în gheena avidă de păcat să se scurgă

cineva mi-a spus să-mi îmblînzesc demonii
să fac o gradină zoologică de creaturi fără logică
şi să-ţi arunc o privire angelică
de cercopitec

tată, eu ştiu că în tine sufletul
este o piesă dintr-un puzzle mefistofelic
te lupţi cu disperare ca neantul să nu te absoarbă
şi furia rece devine furie oarbă
şi furia oarbă clocoteşte în corpul machiavelic
şi nu înţelegi cum ceilalţi din tine
te mănîncă de viu
fără să-ţi pese
şi fără să doară
aşteptţi calm, corpul să-ţi moară

să devii stenic

Niciodată nu luăm moartea în serios

niciodată nu luăm moartea în serios
această prezenţă invizibilă
care ne locuieşte în fiecare clipă

oricît de pustii ar fi vieţile
ca nişte străzi pe care doar praful mai circulă
ne dăm întîlnire cu umbrele
şi mergem împreună în întîmpinarea dezastrelor

ajungem să credem că singura iubire
a fost să ne doară ceva
un semn divin o judecată cu porţile sărutului închise

niciodată nu luăm moartea în serios
fiorul acela ce trece prin şira spinării
ca o cădere în gol în propriul vis
în clipa aceea cînd atingem pămîntul
şi totul se cutremură
chiar şi pămîntul dinlăuntru

mergem încolonaţi oameni şi umbre
fiecare ne dorim să fim altceva
într-un final şi unii şi alţii
sîntem îngeri şi păsări negre
pe cerul din gura unui mort celebru

Cea mai veche meserie din lume

este aceea de gropar
singurul care nu rămîne niciodată şomer
singurul care primeşte de pomană în fiecare zi
singurul care-i dă de mîncare lui Cerber

groparul este şi vesel şi trist cînd moare un om
pentru el moartea a devenit o rutină
iar viaţa o înlănţuire de morţi

într-o zi a venit la gropar o femeie
şi a încercat să-l ispitească
în ziua de post
voia să înveţe ceva meserie
să îngroape bărbaţii de vii

stau şi mă întreb
de ce oare viaţa şi moartea
sînt femei îmbrăcate în straie de cruce
iar ionuţ este un copilandru
orfan de Dumnezeu Tatăl

Patruzeci de zile

nimic nou sub Soare
doar o umbră descheiată la şireturi
cu mîinile-n buzunare
şi şapca trasă bine pe cap
o umbră fără glas, fără nume
o umbră rătăcită prin lume
căutînd un om descheiat la şireturi
cu mîinile-n buzunare
şi şapca trasă bine pe cap

un om care trecuse cu o zi înainte
prin răspîntia viselor
un om care vărsase o lacrimă
la troiţa umbrelor

Primul pas spre eternitate

şi iată-mă plecat spre eternitate
ca şi cum ar fi la o aruncătură de lacrimă
la o aruncătură de stea
primul pas este cel mai dificil
este viaţa
ca zborul între două oglinzi
separate de timp
este viaţa
ca rîul ce izvorăşte din inima mea
şi curge prin capilarele acestui univers
cu ochi galactici
este viaţa
ca gura ta ce aşteaptă respiraţia mea
să-ţi împrospăteze sufletul rarefiat de absenţe
este viaţa
ca urechile tale ce aşteaptă apropierea paşilor mei
zigzagaţi de dureri şi ispite
este viaţa
ca visul unor alte emisfere cerebrale
captive în dimensiunea misterului
este viaţa
ca poemul acesta ce se hrăneşte
cu propriile mele cuvinte
distorsionate
de gravitaţia albului

Aceiaşi ochi albaştri de metil

Dragă tată,
Eu ştiu că acolo în cer
Toţi sfinţii au ochii albaştri
Şi mai ştiu că acolo în cer
Toţi sfinţii sînt sihaştri
Şi plîng laolaltă.

Dintre toţi sfinţii îl iubesc pe ultimul
Care se va aprinde pe cer.
Îl voi privi cu aceiaşi ochi albaştri şi-o să zbier
Tatăăă!
De ce nu mi-ai spus niciodată
Că ai fost şi-ai rămas atît de stingher?
De ce nu mi-ai spus că viaţa este atît de neînsemnată
Fără cei sfinţi,
Fără părinţi?

Dragă tată,
Îmi întind palmele la cer,
Te rog, oblojeşte-mi trupul,
Moartea încă mai taie în carne vie,
Întîrzie,
Vrea să-mi primenească sufletul.

Aici la mine-n astă lume
Nu pot decît să-ţi scriu pe nume,
Vorbesc o altă limbă mai ciudată
Şi nici copiii ce-or să vină nu vor afla vreodată
Ce-nseamnă
Tată.

Dragă tată,
Tu m-ai învăţat să fac primii paşi legat de cravată
Şi primii kilometri pe bicicletă
Şi proverbul acela, odată…
Cînd mă îndrăgostisem de-o fată:
„Ochii care nu se văd se uită“
Eu, tată,
Nu o să te uit niciodată.
Dragă tată,
Tu mi-ai spus:
„Fiule, dacă vrei să ajungi sus,
Să-l simţi pe Dumnezeu,
Să marci un eseu…“

Dragă tată,
Am primit o pasă de la tine de peste ocean,
Am marcat zeci de eseuri în acest an
Dar acesta este singurul pe care l-am rănit
Pe hîrtie.

Dragă tată,
Eu ştiu că acolo în cer
Toţi sfinţii au ochii albaştri
Şi mai ştiu că acolo în cer
Toţi sfinţii sînt sihaştri
Şi plîng laolaltă

Pe lumea cealaltă.

APRECIERI

(fragmente)

DESPRE VOLUMELE DE POEZIE

« Actantul textual şi eul liric se suprapun într-o încercare disperată de autocunoaştere, de luare în stăpînire a „cuvîntului ce exprimă adevărul", şi trimiterile la poetica eminesciană nu sînt întîmplătoare: Ionuţ Caragea, prin substratul filosofic ce-i fundamentează discursul, prin încercările de depăşire a lumii fenomenale, pentru a găsi răspunsuri ontologice, prin plăcerea de a crea cosmogonii şi de a se situa în miezul universului poate fi considerat „eminescian" (…) „Recuzita" romantică din poezia tradiţională este preluată cu ironie / autoironie: suspinele, rîurile de lacrimi, oftatul, arderea, tristeţea, dezolarea, sentimentul inutilităţii, teama de a fi părăsit etc. se comasează într-un text aluvionar, în care personale sînt curajul de a trece peste tabuuri şi selecţia semnelor poetice: Ionuţ Caragea ştie că „eminescianizează" şi o face fără falsă pudoare, fără aversiune şi fără să-şi renege modelul: practicînd intertextualitatea, el încearcă o limpezire, o înţelegere a propriului text prin lectura altui text… » *(Valeria Manta Tăicuţu despre volumul de debut „Delirium Tremens" – Revista Agero, Germania, 2008)*

« Acest poet român din Canada este adeptul depăşirii impasului artistic actual, lăsîndu-şi scriitura să evolueze fără înregimentare artistică, liber, în neştire, spre o prefigurare a proiectului literar transmodern. Inventează imagini derutant de sinestezice, dinamice, pline de originalitate, deşi regăseşte propriile perfec-

ţiuni estetice deseori cu ajutorul intertextualităţii sau al raportării la modelele literare (Alecsandri, Eminescu, poeţii simbolişti, Radu Gyr, Tudor Arghezi, Barbu Fundoianu, Gellu Naum, Radu Stanca, Ion Caraion, Nichita Stănescu). (…) Discursul literar transmodern se distinge în primul rînd recunoscînd lipsa metodelor şi convenţiilor precise la Ionuţ Caragea; descărcarea minimalistă a sentimentelor generează articularea ideilor, iar voinţa de-a fi socotit drept ultim poet valoros la începutul erei internetului se îmbină oximoronic cu „Download" sau cu „Dicţionarul suferinţelor» *(Prof. Dr. Dragoş Vişan despre volumul „M-am născut pe Google" – Revista Vatra Veche, iunie 2010)*

« Cea de-a doua carte, apărută tot la editura ieşeană Stef, cu titlul M-am născut pe Google, a impus rapid un poet de mare forţă ideatică, constructor de stări lirice, aflat pe drumul descoperirii marii poezii. Atins pînă la rană de civilizaţia recentă, de cuceririle comunicării, poetul spune: „m-am născut pe Google / am deschis ochii şi-am privit printr-o fereastră / către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă / am atins-o cu degetele mele pătrate / şi mi-a fost teamă… din păcate / să nu o rănesc şi să nu mă rănească / cuvintele mele aveau nevoie de atingere pămîntească" (M-am născut pe Google). Sau, în poemul Download: „Doamne / am primit mesaj de la tine / în timp ce mă spovedeam pe hîrtie / s-a înfiripat un link între cer şi pămînt / prin care mă hrăneam prin care te downloadam / poezie // am învăţat să iau totul de la început / primul cuvînt a fost / amintire".(…) Poemele din cartea pe care o avem în faţă şi pe marginea căreia încercăm aceste cuvinte de predoslovie suavă, îl înfăţişează pe tînărul Ionuţ Caragea ca pe un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generaţiei sale nu mai îndrăznesc. Mi s-a făcut astfel de bucurie să descopăr un virtuos al versului clasic, cu rimă şi ritm, instalat într-o

metafizică originală, ce stă bine poetului autentic. » *(Daniel Corbu despre volumul „Negru sacerdot" – Revista Feed Back, nr. 4-5, 2008)*

« Ce poţi spune despre un om care spune despre el însuşi că este fratele geamăn al lui Hristos şi care pomeneşte de numele lui Iisus de nenumărate ori în titlurile dar şi în versurile sale ?! Să credem, oare, că talentul izbitor, acablant, senzaţional al lui Ionuţ Caragea s-a grefat pe creştinismul sensului suferinţei ? Oare numai atît ? Nu. Vom spune mai mult şi mult mai mult. Inovator la modul abrupt, Ionuţ Caragea nu scrie de data asta cu sentimentul ci cu partea intelectivă a sufletului. Nu este un poet de „atmosferă", iar dacă ar fi unul de atmosferă, aceasta ar fi pur intelectivă, aş spune transcendentală. Asta i se potriveşte mai bine – nuanţa transcendentală a facerii textului… Dar acest poet nu este numai intelectiv. Este ceva greu de definit la el. Poezia lui acţionează din toate direcţiile deodată şi dă efectul unei implozii în adîncimile sufletului. Dar „curentul literar" este de negăsit la el. Nu scrie în nici o manieră, nerespectînd decît spiritul poeziei care de fapt îl şi domină, căci poezia pluteşte, pentru el, deasupra suprafeţelor lucrurilor, gîndurilor şi principiului metafizic din care ea însăşi îşi trage seva… În primul rînd, poezia lui Ionuţ Caragea mi se pare o lecţie de viaţă. Poezia s-a coborît din turnul de fildeş şi umblă prin lume, determinînd lectorul să îşi ascută urechea la ceea ce este mai bun în om, nu neapărat la fantazări fără rost imediat. Există o tentaţie a eticului în poezia autorului nostru. Există o angajare ex abrupto pentru o trăire creştină şi o percepţie profundă a lucrurilor. Lui Ionuţ Caragea nu-i plac căldiceii chiar dacă acest lucru nu se poate deduce direct din scrisul său… Ionuţ Caragea este – spun asta fără a-l cunoaşte personal – un om minunat şi, mai mult, un poet de mare calibru. Căci a reuşi să treci cu

vederea circumvoluţiunile dureroase pe care lucrurile le lasă în mintea ta – aşa cum ele numai perfecte nu sînt – înseamnă nu a cădea într-un păcat ci înseamnă a te înscrie pe calea unei trăiri şi gîndiri ce depăşeşte imediatul, căutîndu-l astfel pe Dumnezeu în tocmai aceste semne pe care El le-a lăsat în lume. Înţelegerea suferinţei ca rezultat al imperfecţiunii ACESTEI lumi şi speranţa pe care numai Cerurile ţi-o pot reda, este mărturisirea credinţei de neclintit a lui Ionuţ… Aş mai avea de adăugat că poezia lui Ionuţ va avea un cuvînt greu de spus nu peste multă vreme, atunci cînd criticii se vor fi lămurit asupra scrisului său. Mie mi-a fost de ajuns să-i citesc volumul „33-bis" şi o mulţime de alte poeme de pe net pentru a-mi da seama că este un poet desăvîrşit – adică unul ce se lasă „prădat" de propria sa poezie şi face exact ceea ce-i dictează ea în momentul precumpănitor al inspiraţiei – căci Ionuţ nu scrie decît inspirat. De altfel nu vom întîlni la el nici o urmă de decalc, nici o urmă de supralicitare… Nu am nimic sau nu găsesc nimic să-i reproşez acestui poet, vreun viciu al textului său care este şi rămîne impecabil dar în acelaşi timp percutant şi grăitor – în efectul său vocal. De multe ori metafora este uitată pentru a da frîu liber unei exprimări cît se poate de directe, fără înconjur, mai exact, o transmisie care ea însăşi devine metaforă, luată ca ansamblu, ca tot unitar. În sfîrşit, Ionuţ Caragea e un poet aşa cum şi-ar dori orice tînăr să fie, aşa cum, personal, visez că trebuie să fie poetul… » *(Remus Foltoş despre volumul „33 bis" – revista Luceafărul, februarie 2011)*

« Pe lîngă temperamentul său impetuos, Ionuţ Caragea este şi un cerebral bine temperat. Se simte munca laborioasă, fie că se exprimă în stil dulce clasic (mai ales) sau „modern", în vers liber. Uşurinţa în exprimare, asocieri insolite de noţiuni, rime rare (atunci cînd e cazul), stăpînirea unui limbaj viu din varii

domenii precum filozofia, religia, ştiinţele exacte, medicale etc., vin să contreze opinia unora că poezia adevărată nu se poate crea decît în ţara de origine, acolo unde se aude limba în toată autenticitatea ei. Datorită faptului că Ionuţ Caragea menţine o legătură continuă cu România, prin multiplele colaborări cu ziare, reviste şi situri internet, se diminuează handicapul distanţei şi al înstrăinării. Astfel, declarata naştere pe Google a poetului se relevă nu numai ca o noutate literară ci şi ca o soluţie umană salvatoare. Ionuţ Caragea foloseşte condiţia emigrantului ca pe un avantaj (sau ca sursă de inspiraţie), valorificînd la maxim tot ce înseamnă românesc, chiar dacă singurătatea, tristeţea sau alte angoase specifice celor (auto)exilaţi sînt deseori extrem de dificil de acceptat, surmontat. » *(Traian Gărduş despre volumele „33 bis" şi „Omul din cutia neagră – revista Glas comun, mai 2008)*

« Departe de speculativ, poetul Ionuţ Caragea aspiră la revelarea fenomenelor autentice. Este o primă şi esenţială caracteristică a modalităţilor sale de fiinţare în edificiul liric pe care îl creează şi îl recreează. Desigur, opţiunile disciplinei de credinţă îl situează în sfera amplelor meditaţii. Şi, prin formule şi tehnici expresive, purtătorul de limbaj modelizează nucleele cuvintelor – aparent uzuale ale lumii fizice, impregnându-le prin filtrul culturii cu străfulgerări artistice. Dar, „magia poetică e severă" – rostea în cuprinsul cărţii *Structura liricii moderne*, Hugo Friedrich. E „îmbinarea fanteziei şi a puterii de cugetare" – mărturisea Novalis. La rîndul său, Victor Hugo consemna în *Les Contemplations*: „cuvîntul e o fiinţă vie, e mai puternic decît cel care îl mînuieşte; apărut din întuneric, creează sensul pe care el îl vrea; însuşi cuvîntul este ceea ce aşteaptă din afară cugetul, văzul, simţirea – şi e chiar mai mult –: e culoare, noapte, bucurie, vis, amărăciune, ocean, infinit; e logosul lui Dumnezeu". Astfel spus, se înţelege că poezia „arată calea" pe

care o urmează poetul. Însă totul ţine de misterul destinului. (…) În poemele lui Ionuţ Caragea, pînă şi tăcerea jubilează „dată cu vocea la maxim“…: „/cum vrei să te ţină minte lumea/ ca pe un om vesel/ ca pe un om trist plîngînd adesea/ ca pe un poet spînzurat de cuvinte înalte/ cu ochii pierduţi printre stele/ îmbibate-n alcool/ priveşte lumînările se aprind/ în cimitire se proiectează filmele mute/ şi cine să aplaude şi cine să aplaude/ şi cine să deranjeze această tăcere sublimă/ şi cine va ecraniza învierea/ a cîta înviere doamne/ de la care prietenii noştri lipsesc/ a cîta tăcere dată cu vocea la maxim/ a cîta trecere în revistă/“ (tăcere dată cu vocea la maxim). Prin imboldul său creator, tînărul poet Ionuţ Caragea – al cărui suflet are limpezimea şi memoria ancestrală a cristalului, ne-a dăruit un regal liric în patru volume, demn de o înaltă preţuire. Dar, pentru o definire mai exactă a *Quadrivium – Trivium-ului* dar şi a *Quantei vestitorului* înzestrat Ionuţ Caragea, citez un fragment de text celebru în care acesta se regăseşte: „Izvorul a tot ce e viaţă omenească zăcea pentru Goethe în sufletul individual, în „monada“ ce se dezvoltă dinăuntru în afară şi trăieşte în cursul acestei dezvoltări avîntate într-o legătură natural-spirituală cu universul“ (Fritz Martini, *Geschichte der deutschen Literatur*, Ed. I-a 1949). » *(Nicolae N. Negulescu despre primele patru volume din opera lui Ionuţ Caragea – revista Luceafărul, februarie 2010)*

« De mai bine de şase luni citesc poezia tînărului **Ionuţ Caragea**, un poet care nu seamănă la scriitură cu nimeni. Comunicăm aproape zilnic; Ionuţ scrie poezie aproape zilnic, cu o fervoare aproape religioasă, de sacerdot, şi mă pot mîndri că sînt printre primii cititori ai poemelor noi. Pot spune, fără să greşesc, că poezia lui Caragea nu seamănă cu a cuiva. Fiecare poem are imagini şi idei proaspete, genuine, care pe mine şi nu numai pe mine, mă uimesc. Sacrul şi profanul, eternitatea şi

durata trec dintr-un poem în altul, dintr-o ipostază în altă ipostază, încît ai senzaţia că asişti la efortul tainic şi ocult al unui alchimist al cuvintelor. Adesea mă întreb cît va rezista athanorul lăuntric al poetului, cînd „va fi luat în primire“ de manierism, de autopastişare. Greu de răspuns, cîtă vreme poetul pare să fi înţeles argheziana sintagmă „cuvinte potrivite“ şi cîtă vreme lucrează sub specia ei, neobosit şi cu aceeaşi prospeţime. Spune poetul undeva: „i-am dat iubirii tot ce aveam“. Cîtă vreme poetul va îndestula iubirea cu viaţa sa, cu bucuriile simple şi omeneşti, va deţine şi dreptul inalienabil de a mărturisi frumuseţea. » *(Aurel Sibiceanu despre volumul „Absenţa a ceea ce sîntem“ – Revista Conexiuni, New York, decembrie 2010)*

« Volumul intitulat Suflet zilier semnat de Ionuţ Caragea reconfirmă modernitatea unui scriitor ferit de tentaţiile experimentului, dar atras de asumarea realului, a introspecţiei şi a psihanalizei culturale ce coboară, împreună, prin fericită osmoză, într-o poezie a existenţei, implicată în devenirea autorului mai mult decît în delectarea auditoriului ce este luat drept martor la catastrofe şi accidente, miracole şi magii personale. Ionuţ Caragea se zideşte, astfel, în materia dintotdeauna a poeţilor adevăraţi: deghizarea viului în imaginar histrionic. (…) Nici Ionuţ Caragea, nici alţi poeţi plasaţi în exilul românesc contemporan (deşi nu au fost şi dizidenţi politici), nu sînt scutiţi de tratamente lipsite de adecvare din partea unei părţi a criticii oficiale din ţară, la care resentimentul şi integrismul xenofob şi exilofob funcţionează în dauna conştiinţei sănătoase a actului hermeneutic. Autorul continuă, însă, să-şi utilizeze forţa morală pentru a hrăni prin cărţile sale credinţa în literatura română, în etosul şi eposul ei, oriunde în lume se va fi vorbit româneşte. Autorul îşi asumă cărţile cu forţa interioară a exilatului care resimte şi respiră o poezie de limbă română ce funcţionează astăzi ca un

semnal de alarmă împotriva dovezilor de disoluţie a civilizaţiei româneşti. » *(Prof. Dr. Angela Furtună despre volumul „Suflet zilier" – Revista Observatorul din Toronto, august 2011)*

« Autor a numeroase cărţi de poezie, publicate în limba română şi în limbi de circulaţie internaţională (franceză, engleză etc.) începînd cu anul 2006, alături de alte cărţi de aforisme şi literatură S.F., Ionuţ Caragea se detaşează ca stil personal dar se şi înscrie, în acelaşi timp, în galeria unor importanţi poeţi români. Este prin excelenţă un poet liric, un poet care s-a format şi consacrat în zona lirică a poeziei făcînd să devină publică o definiţie a acestui gen literar. Lirismul poeziei sale este bine închegat din punct de vedere formal şi bine încadrat. Versurile sînt ca o liră strunită, într-o teribilă tensiune. Intensitatea conţinutului versurilor sale, din oricare din cărţile publicate, nu este rezultatul unei struniri extreme inclusiv a formei de exprimare, a unei constrîngeri exercitate de fond asupra formei, asupra interiorităţii fondului încătuşat între limitele formei. Imaginile plastice sugerate de autor prin versurile sale scot în evidenţă asemănarea, dar şi marea deosebire de artele plastice vizuale care folosesc forme şi culori pentru a ne încînta spiritul. În poezia lui Ionuţ Caragea adevărata plastică este întotdeauna sugerată, de aici şi infinita ei putere asupra sufletului omenesc, dornic să scape de lumea reală, dar care – printr-o curioasă antinomie – îmbracă formele şi culorile pămînteşti, dîndu-le în plus lumina nostalgiei, iluziile şi evadările sale. (…) La Ionuţ Caragea întîlnim o disponibilitate sufletească spre sublim, spre perfecţiune, un spirit critic în acelaşi timp, ca o forţă care despică haosul, îndepărtează zgura, mlădiază şi patinează contururile, smulge şi păstrează ce este mai fin şi mai de gust şi pune la îndemîna cititorului, în intimitatea lui, tot ce cultura şi viaţa posedă mai prielnic şi bogat pentru creaţie. Lirismul poeziilor

sale nu trebuie să ne amăgească sau să ne facă să uităm marele adevăr, pe care îl ascunde şi pe care îl descoperă concomitent poezia sa: acela de a restabili adevărata egalitate, a tuturor elementelor vieţii, ca o mare lecţie într-o deschidere cosmică pe care o rosteşte de la începutul lumii – poezia. » *(Prof. Dr. Nicu Vintilă despre lirismul poetic în opera lui Ionuţ Caragea – revista Scrisul românesc, august 2010)*

« Apărut recent la Editura Fides, volumul de poeme semnat de Ionuţ Caragea şi intitulat „Absenţa a ceea ce sîntem„ se constituie într-o adevărată bijuterie grafică, eleganţă care transcende dinspre vers în prezentarea vizuală, arta de prezentare a copertei. Ajuns la vîrsta christică, autorul atinge parametrii profesiei sale de credinţă, îşi cunoaşte limitele, luminile şi umbrele, renunţă la oglindă pentru a se autodefini prin ceea ce scrie. O maturitate a spiritului care nu este nici tînăr, nici bătrîn, este doar Spirit înrobit de patima poeziei, se simte vibrînd ca un diapazon lovind lemnul de rezonanţă al unui Stradivarius. Ionuţ Caragea nu filosofează în poemele sale gratuit, nu se întreabă şi nu îşi răspunde doar pentru a auzi în propria-i ureche acel cîntec de sirene ce cheamă spre miraj dintotdeauna poetul. El scrie testamentar, pentru veşnicie, şi o face cu bucuria savantului care a descoperit gena, nu a fericirii, rostul nemuririi. Un tumult de imagini şi idei inedite ne apar nuanţat sau, alteori voalat, – se contopesc în sintagme ce au darul de-a ne face să poposim pe pagina cărţii întru zăbava care ne pune mintea în funcţiune, vreme în care sufletul se desfată cu mierea limbajului, unul modern dar fără a renunţa la clasicul care îi dă poemului eleganţa unui parfum de mosc. Fără emfază dar şi fără timiditate, poetul se cuibăreşte în măduva versului pe care îl începe şi îl duce ca pe o dulce şi responsabilă povară, pînă la capăt. Este un test de profesionalism şi dăruire totală în Artă, prin care cuvintele devin

leac şi blestem, se leagă în versuri care alungă şi cheamă oamenii diferiţi prin fire şi stare, în aceeaşi cetate, un loc unde totul este posibil şi defel perisabil. (…) Din eşalonul tinerilor poeţi de limbă română, care au decis să trăiască în spaţiul de dincolo de Atlantic, Ionuţ Caragea este printre puţinii care conştientizează corect valoarea sa de scriitor, unul născut, nu făcut, şi care pe lîngă har deţine şi curajul de-a da bir, atît cît cere o societate mercantilă şi consumistă, – tribut de sînge şi cerneală pentru prin valenţele multiple ale Limbii Române, pe care o promovează în Montréal (Canada). Este un poet despre care Istoria Literaturii Române îşi va spune cuvîntul cînd va fi să fie. Pînă atunci, bucuria de-a citi o carte de referinţă, în maidanul maculaturii care ne sufocă adesea, – rămîne la îndemîna celor care iubesc pîinea, vinul şi Poezia: Viaţa. » *(Melania Cuc despre volumul „Absenţa a ceea ce sîntem" – revista Cetatea culturală, aprilie 2009)*

« A paisprezecea carte semnată de Ionuţ Caragea, *Poezii de dragoste* (2010) este o antologie de fermecătoare creaţii, aparţinînd unui reprezentant de seamă al „generaţiei Google", cu o generoasă prefaţă, *Deosebirea dintre dragostea de literatură şi adevărata poezie de dragoste*, de Corneliu Leu, suită de însemnări – după cum se precizează în subtitlu – «pe marginea volumului selectiv din opera unui tînăr poet romîn rătăcit pe meridianele lumii, dar bine înrădăcinat în dragostea pentru poezia limbii lui». (p. 7). Meridianul frumoasei „rătăciri" a lui Ionuţ Caragea este Montréal-Canada. Forţa, valoarea estetică a poemelor semnate de Ionuţ Caragea îşi află obîrşiile, izvoarele, nu numai în droaia de cuvinte sărutate, fireşte, înainte de-a ajunge «pînă la glezna unei metafore» (p. 131), ci şi în capacitatea extraordinară a acestui poet de a palpa „epiderma" cosmicităţii „cotidiene" (în accepţiunea lui Benedetto-Croce din *La Poesia*…, 1935), de a

ocoli black holes şi de a-şi projeta eroul liric tocmai la „ieşirea“ prin „cerul gurii“ unui labirint valahic-supergospodărit între Steaua Polară şi Lacteea Cale: «…iar rătăcesc amintiri ameţite în sufletul meu labirint / urmărindu-ţi firul iubito paşii-mi se pierd / pe un cer plin de stele / te plimb în Carul Mare pe Calea Lactee / pînă la Steaua Polară / Luna mirată / îmbrăţişez coada cometei fugare / urmărindu-te prin găuri de vierme / […] / cu dor de supernovă / întind degetele boante zbori cu viteza luminii…» (*Cer de nisip* – p. 42 sq.). Evident, un „cuplu teluric-celest“ cu înfotonare benefică… » *(Prof. Dr. Ion Pachia-Tatomirescu despre volumul „Poezii de dragoste“ – revista Luceafărul, martie 2010)*

DESPRE POVESTIRILE ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE ŞI ROMANUL „UEZEN“

« Literatura lui Ionuţ Caragea e o literatură a interogaţiei continue, a încercării către un Adevăr Ultim, nu numai spre mulţumirea fiinţei lui ci şi spre determinarea, provocarea cititorului. Mesajul pare să fie că aflarea unui Adevăr Ultim este de fapt începutul unei noi aventuri iniţiatice şi că Misiunea Fiinţei este de a nu se opri şi de a îmbogăţi aventura ei în Univers. Ca şi cum nu atingerea punctului ultim ar fi Misiunea ci inventarea unui altuia şi a încă unuia odată ce acela va fi fost atins cumva. (…) Cartea lui Ionuţ Caragea e mai mult decît o poveste cu tîlc, e mai mult decît o aventură spaţială, e mai mult decît o temă SF. O poţi citi în multe feluri. O poţi critica în multe feluri. O poţi ignora. Dar ar fi o pierdere. Pentru ca în această carte, scrisă fără emfază, Ionuţ Caragea vorbeşte despre Iubire. Ionuţ Caragea vorbeşte despre mine, despre tine, despre noi, despre viaţa noastră cea de toate zilele, nebună, ridicolă, fantezistă, stranie şi zăpăcită. Ionuţ Caragea ne transformă pe noi în propriile noastre întrebări. Şi asta îl prezintă lumii ca pe un adevărat magician care, ca orice magician, e îndrăgostit nebuneşte de Miracolul Lumii. *(Ovidiu Bufnilă – revista Sfera Online, iunie 2010)*

« Literatură ştiinţifico-fantastică de „bună clasă“ ciber-tradiţionalistă delectează Distinsul Receptor în volumul ce poartă

titlul *Uezen şi alte povestiri* (2010*), volum a cărui macrostructură evidenţiază o primă secţiune cu 14 povestiri şi o „secundă parte“, alcătuită din cele şapte capitole ale unei „macronuvele“, ori, mai degrabă, ale unui microroman, *Uezen* (*Deşertul Ruth*, *Karan*, *Uezen*, *Urluz*, *Zetta*, *Namur şi Anuk*, *Lupta*), fireşte, de aceeaşi factură, sub aceeaşi pecete stilistică, sub semnătura-pseudonim, *Snowdon King*, «autor premiat de Helion în anii 2007, 2008, 2009». (…) Eroul din panoul central, Uezen, un soi de „Ne--Zeu(ţă)“, ţine, cum e şi firesc, de o excepţională ciber-tipologie: «Uezen era un băieţel care trăia în Markeb, un sat din regiunea Pantheem, în emisfera nordică a planetei», o emisferă cu ceva electro-Canadă, desigur; «Tatăl său era Tobiah şi mama sa era Lenia. Ei aveau peste 900 de cicluri şi deţineau capacităţi spirituale superioare, fiind capabili să recepţioneze şi să transmită mesajele lui Democles venite pe calea luminii. » *(Prof. Dr. Ion Pachia Tatomirescu – revista Observatorul din Toronto, decembrie 2011)*

« Pe lîngă „arsenalul“ inevitabil (în cazul autorilor care se doresc ancoraţi, laborios şi intens creativ-imaginativ, în S.F.) de cunoştinţe de fizici superioare, electronică şi chiar de matematici sofisticate („arsenal“ foarte bine însuşit şi, de obicei, cu chibzuinţă rînduit, în „rastelul“ construcţiei epice), remarcăm că Poetul nu numai că n-a dispărut, ci şi-a amplificat, aproape miraculos, pînă la dimensiuni cosmico-dinamice impresionante, registrul liric. (…) În mod aproape miraculos, pentru cei ce nu ar cunoaşte firea eminamente poetică a autorului trilogiei despre *Uezen* – a treia parte, *Echilibrul lumilor*, stă sub semnul *Luceafărului* eminescian! Al Cosmicului Sacrificiu al Dragostei/ Prin Dragoste… Dar măiestria lui Snowdon King (profesionalismul românesc începe să-şi spună cuvîntul, tot mai răspicat!) constă tocmai în mascarea transfigurării, cu valenţe şi efecte cosmice.

În primul rînd, asistăm (şi nu aceasta este partea cea mai izbutită, din punct de vedere estetic, a romanului! – …deşi, în ce priveşte stilul, avem de-a face cu o unitate perfect armonioasă!) la un veritabil curs, în care autorul îşi expune propria viziune, asupra metafizicii universului de el însuşi imaginat. » *(Prof. Dr. Adrian Botez – revista LitArt, octombrie 2010)*

« Scriitura lui *Snowdon King*, pseudonim sub care se ascunde nimeni altul decît *Ionuţ Caragea*, bună gazdă a portalului Sfera Online, este una cît se poate de îngrijită, transformînd lectura într-o experienţă plăcută, curgătoare. Lumea imaginată se articulează corect, căpătînd o densitate aproape reală. Povestea în sine abordează fresca unei omeniri galactice, depusă concret în personaje tuşate atent. Concluzia ce se impune după lectura celor două capitole (III şi IV) este că producţiunea se postează, indiscutabil, în zona de vîrf a piramidei de calitate. (…) Sfera Online începe rubrica lunară de ficţiune cu un nou fragment din trilogia „Uezen", de *Snowdon King*, de astă dată din partea a treia „Echilibrul lumilor". Nu găsim potrivit să repetăm aprecierile noastre făcute în „Ficţiuni din grădina cu trandafiri". Vom puncta totuşi că unele mici imperfecţiuni (erori de redactare) nu pot umbri o anume consistenţă ideatică a deologiei, desfăşurată la scara unui întreg univers, sau scînteia de cuget a unor definiri pline de miez, dintre care alegem să exemplificăm viziunea despre iubire a unuia dintre personaje: „*…să iubeşti înseamnă să-l accepţi pe celălalt aşa cum este. Să accepţi că oamenii sînt asemenea unor păsări pe care nimeni nu are dreptul să le închidă în colivii de gînduri, carne şi oase*." Prin comparaţie, autorul merită ceva mai multă atenţie în fandom decît i s-a acordat pînă acum, căci ieşirile sale editoriale la rampă nu l-au propulsat către listele de votare ale premiilor noastre, mai vechi sau mai noi. A

fost premiat doar de Helion, şi nu cred să fi fost din greşeală. » *(Mircea Coman, ScifientLand, iunie-iulie 2011)*

« Ar fi fost de neconceput pentru mine ca după ce m-am lăudat tuturor că l-am descoperit (pus în valoare) pe poetul Ionuţ Caragea, să nu-l fi publicat într-un gen oarecum diferit. Am sperat în secret că în SF, ca şi în poezie, Ionuţ va fi un liric. Şi iată, citind volumul II al primului său roman SF, pot spune că am cîştigat a doua oară pariul cu literatura: Ionuţ Caragea scrie un SF de o calitate care m-a lăsat cu gura căscată. Citindu-i aceste pagini, m-am umplut de încîntare. Ionuţ este unul dintre rarele cazuri de scriitori înzestraţi cu harul de a scoate din ei literatură de valoare aşa cum ţîşneşte apa din izvoarele munţilor. Ce să fac, în faţa talentelor mari îmi ridic întotdeauna pălăria: — *Chapeau*, Ionuţ! » *(Dumitru Scorţanu – prefaţă la volumul Conştiinţa lui Uezen)*

DESPRE VOLUMELE DE AFORISME

« Poet prin excelenţă, autor de aforisme, prozator de ficţiune, critic, editor şi promotor cultural, scriitorul canadian de origine română Ionuţ Caragea porneşte pe drumul exilului, urmînd exemplul lui Cioran sau al altor scriitori români de calibru care s-au afirmat în diaspora. Chiar dacă în operele traduse adoptă un nume american (Snowdon King), Ionuţ Caragea alege ca rampă de lansare a carierei sale internaţionale provincia francofonă Québec. Aforismele din acest volum (pe care am avut imensa plăcere de a le traduce şi în limba lui Voltaire), îmbibate de arome poetice, ludic, filozofie, creştinism şi sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii şi, sperăm, vor intra în istoria literaturii universale. » *(Prof. Univ. Dr. Constantin Frosin despre volumul „Întreita suferinţă" – revista Confluenţe româneşti, iunie 2011)*

« Iată-l acum pe poetul Ionuţ Caragea în ipostaza de panseist într-un florilegiu superb de gînduri filozofico-poeticeşti transpuse tematic într-un presupus „dicţionar" şi nu unul oarecare, ci un dicţionar al suferinţei. De ce al suferinţei? Pentru că suferinţa este apanajul poetului. Este starea lui de graţie. „Naturelul" său. Plimbîndu-se lejer pe o plajă întinsă, de la zenit la nadir, cuprinzînd teme precum: dihotomia adevăr-minciună, destinul, dragostea, dar şi iubirea între care Ionuţ Caragea face o distincţie,

Dumnezeu şi îngerii, panoplia în care sînt înfipte precum cuiele-n cruce: durerea, suferinţa, tristeţea şi lacrimile; dar şi fericirea, speranţa, nimicnicia, gînduri şi consideraţii despre… gînduri, inteligenţă, minte, nebunie şi iar gînduri, lumină, întuneric, tenebre, pe treapta superioară a luminii – iluminarea înconjurată de umbre şi înfăşurată-n curcubeu, reflecţii despre moarte, despre oameni, lume, umanitate, în sfîrşit, despre Poezie şi tot ce înseamnă cuvînt (la Ionuţ Caragea – tot ce înseamnă cuvînt poate deveni Poezie!!), străfulgerările de gînd sînt o lectură agreabilă şi utilă oricărui suflet în căutare de sine sau de altul-pereche. Apoi, revelaţii şi paradoxuri poetice, Timp, vîrstă, amintiri, efemer, nemurire, eternitate, întregul numit Trup şi suflet, Singurătatea, Viaţa şi Visul, iată marile categorii spre care se apleacă Ionuţ Caragea în universul său reflexiv, atît de promiţător şi chiar ispititor pe care-l aşterne acum pe suport pentru ca ochii noştri să privească dar şi să vadă, urechile noastre să asculte dar şi să audă, simţurile noastre să pipăie dar să şi simtă, mintea să se trezească şi să coboare în inimă, ca-n Rugăciunea Inimii, şi să ne alegem cu fructul esenţei de spirit care este gîndirea aforistică, îndeosebi cea rînduită poetic. (…) Tinereţea şi vigoarea spiritului, selecţia elitistă, puterea intuitivă, sugestia, întoarcerea la esenţa acestui spirit, forţa vizionară cu care îşi defineşte convingerile, sînt premisele de la care porneşte poetul şi ţinta spre care se îndreaptă în demersul său aforistico-liric. Întemeiate pe aceste repere fundamentale, scrierile lui Ionuţ Caragea nu alunecă niciodată în derizoriu, ci pun întotdeauna accentul pe ideea de forţă, pe cheia cu care se poate deschide sipetul minţii. El atinge locul cel mai sensibil al corzilor inimii. » *(Cezarina Adamescu despre volumul „Dicţionarul suferinţei II“ – revista Observatorul din Toronto, mai 2010)*

DESPRE AUTOR

Ionuţ Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanţa. Este poet, prozator de ficţiune, critic, editor, autor de aforisme şi promotor cultural.

Afilieri:

• Membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iaşi (din 2009).

• Cofondator şi Vicepreşedinte al Asociaţiei Scriitorilor de Limbă Română din Québec (din 2008).

• Membru de Onoare al Societăţii Scriitorilor din Judeţul Neamţ (din 2011).

• Membru onorific al Fundaţiei „*Maison Naaman pour la Culture*“ din Liban (din 2012).

Biografie şi activitate literară:

Ionuţ Caragea este absolvent al Liceului Industrial Energetic şi al Facultăţii de Educaţie Fizică şi Sport, Universitatea Ovidius Constanţa. A debutat în anul 2006, la Editura STEF din Iaşi, cu volumul de versuri „Delirium Tremens“. Colaborează cu numeroase reviste de literatură şi situri de poezie în limbile română, franceză şi engleză. Este publicat pe numeroase situri de citate celebre din România sau din străinătate. A fost numit „Poetul născut pe Google“, după numele volumului „M-am născut pe

Google“. Foloseşte pseudonimul „Snowdon King“ în traduceri şi în ficţiune.

Exilul creator şi revenirea în România:

În perioada 2003-2011, Ionuţ Caragea a trăit în Montréal, Canada, devenind cetăţean canadian în anul 2008. A activat ca instructor sportiv şi sportiv de performanţă, continuîndu-şi cariera de rugbist începută în România. În paralel şi-a descoperit vocaţia de scriitor şi a publicat 22 de volume în intervalul 2006-2011. Fondează pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociaţia Scriitorilor de Limbă Română din Québec şi Editura ASLRQ. În calitate de director al editurii ASLRQ, realizează în 2009, împreună cu Adrian Erbiceanu şi Dumitru Scorţanu, prima antologie a scriitorilor români din provincia Québec, o lucrare de referinţă din literatura diasporei. Ionuţ Caragea se implică puternic în promovarea culturii româneşti în spaţiul nord-american, fiind webmaster şi promotor literar pe situl Asociaţiei Scriitorilor de Limbă Română din Québec şi fondator al cenaclului literar Prietenii Poeziei (cenaclul ASLRQ). În februarie 2012, Ionuţ Caragea se întoarce în România pentru a fi alături de tatăl său bolnav şi pentru a-şi reface viaţa personală.

Premii:

Primul concurs literar la care participă este concursul de poezie creştină „Nimic fără Dumnezeu“, ediţia 2006, cîştigînd locul al II-lea cu poezia „Vinerea Mare“. În 2007 participă la concursul „Visul“ din Orăştie, unde cîştigă locul I atît la secţiunea proză cît şi la poezie. În 2008 obţine o menţiune la concursul „Dor de dor“, cu tema „Universul satului românesc“. Participă la concursul de povestiri de ficţiune „Helion“, fiind printre laureaţi la trei ediţii consecutive (2007 – premiul III, 2008 – premiul II, 2009 – menţiune). În iunie 2012, Ionuţ Caragea

cîştigă premiul de creativitate la concursul internaţional „Naji Naaman“ cu volumul de aforisme „Dicţionarul suferinţei“, tradus în limba franceză de Prof. Univ. Dr. Constantin Frosin.

Ionuţ Caragea şi Curentul Generaţiei Google:

Abordînd deseori genul „Cyber-Poetry“ în poezii precum „Download“, „M-am născut pe Google“, „Disconnect“, Ionuţ Caragea realizează în 2009 un amplu interviu intitulat „Literatura virtuală şi Curentul Generaţiei Google“ la care participă mai multe personalităţi din lumea literară, poeţi, prozatori, critici literari. În cadrul acestui interviu Ionuţ Caragea propune un nou curent literar intitulat „Curentul Generaţiei Google“.

*Fenomenul unui nou curent literar a fost „anticipat“, încă de la debutul lui Ionuţ Caragea, din anul 2006, în prefaţa volumului „Delirium Tremens“, de către poetul George Filip: „un clasic renăscut, apelînd însă la cutia de rezonanţă a cuvintelor moderne. Să fie acesta un prim pas spre un nou curent literar?“

*Criticul literar Marius Chelaru „constata“ în anul 2008, în prefaţa volumului „Omul din cutia neagră“ că „este greu, altfel spus, să definim poezia lui Ionuţ Caragea punînd faţă în faţă modul cum se scrie în România (…), ori că s-a „adaptat“, acceptînd/ adoptînd ce înseamnă tematica, felul de a scrie din Canada sau, extinzînd, America de Nord (cu tendinţe/ trenduri ş.a.)“.

*Poetul Adrian Erbiceanu „anunţa“ în postfaţa aceluiaşi volum că „El (Ionuţ Caragea) nu are profesori, el nu imită pe nimeni, el nu se încadrează în nici un curent literar. Versurile lui sînt puternice pentru că vin din viaţă. Viaţa lui, viaţa noastră.

Cu rimă sau fără, contestate sau nu, ele sînt făcute să rămînă. Şi cine ştie?, poate că un nou curent literar este pe cale să se întrevadă la orizont".

*Profesorul Traian Gărduş „chestiona cititorul" într-o recenzie a volumelor „Omul din cutia neagră" şi „33 bis", publicată în revista „Glas comun", despre „cine s-ar încumeta pur şi simplu să definească şi să încadreze nonconformismul tînărului autor şi diversitatea tematică şi stilistică a operei sale?"

*Editorul Dumitru Scorţanu, în prefaţa volumului „33 bis", mărturisea că: „m-am convins că textele lui Ionuţ Caragea au o forţă deosebită, că ele sînt poezie, chiar dacă (sau tocmai pentru că –) una de un tip nemaivăzut. Dar era necesară o schimbare de paradigmă."

*Profesorul Dr. Dragoş Vişan, într-o recenzie a volumului „M-am născut pe Google", publicată în revista Vatra Veche, sublinia că „Acest poet român din Canada este adeptul depăşirii impasului artistic actual, lăsîndu-şi scriitura să evolueze fără înregimentare artistică, liber, în neştire, spre o prefigurare a proiectului literar transmodern. Inventează imagini derutant de sinestezice, dinamice, pline de originalitate, deşi regăseşte propriile perfecţiuni estetice deseori cu ajutorul intertextualităţii sau al raportării la modelele literare…"

*Poetul Remus Foltoş, în recenzia volumului „33 bis", publicată în revista Luceafărul, declara despre Ionuţ Caragea că „…acest poet nu este numai intelectiv. Este ceva greu de definit la el. Poezia lui acţionează din toate direcţiile deodată şi dă efectul unei implozii în adîncimile sufletului. Dar „curentul literar" este de negăsit la el. Nu scrie în nici o manieră, neres-

pectînd decît spiritul poeziei care de fapt îl şi domină, căci poezia pluteşte, pentru el, deasupra suprafeţelor lucrurilor, gîndurilor şi principiului metafizic din care ea însăşi îşi trage seva…“

Toate aceste referinţe au anunţat apariţia volumului „Literatura virtuală şi Curentul Generaţiei Google“, publicat în 2009 la editura Fides, colecţia Litteratus. Printre revistele de anvergură care au semnalat apariţia Curentului Generaţiei Google se numără publicaţiile Feed Back, Convorbiri literare, Agero, Carte şi Arte etc.

Activitatea de critic literar:

Ionuţ Caragea publică numeroase eseuri în revistele: *Sfera Online, O carte pe zi, Luceafărul de Botoşani, Luceafărul de dimineaţă, Atheneum Vancouver, Agero, Oglinda literară, Visul, Spaţii culturale, Conexiuni New York, Nordlitera, Flacăra Iaşului, Vatra veche, Glas Comun, Singur, Clipa, Arcada, Timpul, Carte şi arte, Port@Leu, Observatorul din Toronto, Caiete Silvane, Contraatac, Zeit, Boema, Agenţia de presă Aşii Români, Constelaţii diamantine, Basarabia literară, Noua Provincia Corvina, Phoenix Mission Magazine, Armonia, Cetatea lui Bucur, Monitor cultural, Actualitatea literară, Tribuna noastră, Ecouri literare, Clement media, Luceafărul românesc, Armonii culturale, Tînărul scriitor, Banat, Pagini româneşti din Noua Zeelandă, Omniscop, Melidonium etc.*

Activitatea sportivă:

Ionuţ Caragea a practicat rugbyul de performanţă începînd din 1983, la echipa Clubului Sportiv Şcolar nr. 2 din Constanţa, sub îndrumarea reputatului antrenor Peter Ianusevici. În 1994 devine campion naţional de juniori cu echipa Farul Constanţa.

În 1994 debutează la echipa Callatis Mangalia în liga a doua de seniori. În perioada 1996-2002 activează în divizia naţională la echipele C.F.R Constanţa şi Farul Constanţa. În 2003 emigrează în Canada şi îşi continuă cariera de sportiv la echipa de rugby Parc Olympique din Montréal cu care cîştigă trei titluri de campion al provinciei Québec. În 2006 a jucat în selecţionata provinciei Québec, echipa Caribou, din cadrul Super-ligii canadiene de rugby, fiind singurul român din componenţă. Este fiul lui Florin Caragea, fostă glorie a generaţiei de aur a rugbyului românesc din anii 70. În octombrie 2008 Ionuţ Caragea se retrage din activitatea sportivă şi se dedică în totalitate literaturii.

TABLA DE MATERII

Patria la care se întoarce un Poet 7

Rugă ultimului poem 11
Închis pe dinafară 13
Tenere ogni speranza voi ch'entrate 14
Rugă ultimului poem 16
Groparul orb 18
Zbor deasupra unui cuib de hamburgeri 19
Fierăstraiele rîsului 20
O singură alegere 21
Protestul umbrei 22
Adulmecînd osul 23
Înger cu reportofon 24
O gară pentru două poeme 25
Regii nimicurilor 26
Singurătate în apnee 28
Muguri 29
Arta de a şti 30
Ar trebui să fiu fericit 32
Omul de litere 33
Incidentul uitării 34
Poemul dintotdeauna 35

Răspuns unui poet mîhnit 36
Noaptea în care moartea a închis ochii..... 37
Consacrarea degetului..... 38

Poeme pentru Nicoleta..... 39
Dezlegare la cîntec 41
Cîntecul ultimei speranţe 42
Corabia amintirilor 44
Amintiri din viitorul nimănui 45
Ce facem cu restul de iubire? 46
Aşa trece gloria unei iubiri 48
Lupoaica 49
Azi nu-i voi da cu piciorul fericirii 50
N-aş vrea să ştii 51
Harachiri cu săgeata lui Cupidon 52
Iubirea ne execută silit..... 54
Moment de admiraţie în faţa frumuseţii 56
Totul sau nimic 58
Din prea multă iubire 61
Întinde-mi o mînă 62
Patria la care mă întorc 64

Aceiaşi ochi albaştri de metil..... 65
Suflet zilier 67
Mama mea Pămîntul, tatăl meu Soarele..... 68
Tatăl meu, Dumnezeu..... 70
Vino tată şi repară drumurile 71
Stenic..... 72
Niciodată nu luăm moartea în serios 74
Cea mai veche meserie din lume 75
Patruzeci de zile..... 76

Primul pas spre eternitate 77
Aceiaşi ochi albaştri de metil 78

Aprecieri (fragmente) 81
Despre volumele de poezie 83
Despre povestirile ştiinţifico-fantastice
şi romanul „Uezen“ 94
Despre volumele de aforisme 98

Despre autor 100

fides

Colecţia EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustăţile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches*
2. Miriam Muşat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireş*
4. Teofana Botoşineanu – *Şi eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiku*
7. Florin Ţupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Ţupu – *Catapeteasma interogaţiei*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes*
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru şi lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Ţupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never*
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iaşi, 2001*
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurătăţii*
23. Bluma Finkelstein – *Faleza timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia V. Lefter – *Eu, el, ea şi noi. Moi, lui, elle et nous*
26. Mariana Zavati Gardner – *Şoapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie studenţească de poezie de dragoste*
28. Ionuţ Caragea – *Omul din cutia neagră*

29. Ionuţ Caragea – *33 bis*
30. Ionuţ Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclosions. Ecloziuni*
32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuţ Caragea – *Dicţionarul suferinţei*
34. Ionuţ Caragea – *Negru Sacerdot*
35. Vanda Steliana Florea – *Catapeteasma luminii*
36. Ionuţ Caragea – *Absenţa a ceea ce suntem*
37. Nicolai Ciobanu – *Toamnă*
38. Ionuţ Caragea – *Déconnecté*
39. Henri Meschonnic – *Poeme. Antologie 1972-2005*
40. Ionuţ Caragea – *Guru amnezic*
41. Ionuţ Caragea – *Poezii de dragoste. Antologie*
42. Ionuţ Caragea – *Dicţionarul suferinţei* (vol. II)
43. Gabriel Petru Băeţan – *Iluzii în ambalaje de carne*
44. Ionuţ Caragea – *Suflet zilier*
45. Ionuţ Caragea – *Întreita suferinţă*
46. Ionuţ Caragea – *Patria la care mă întorc*

Colecţia EUROPA

1. Dan Lucinescu – *Prin Europa. Din Scandinavia la Pontul Euxin.*
2 3. Nicolae Suţu – *Amintiri de călătorie. 1839-1847*
4. Nikolai Vranghel – *Memorii. 1847-1920*
5. Charles Joseph de Ligne – *Fragmente*
6. Nicolas de Bonnefons – *Deliciile de la ţară. În care se arată cum trebuie preparate, ca să ne fie de folos, tot ce creşte pe pământ şi în apă. Dedicată doamnelor gospodine*
7. Bluma Finkelstein – *Fetiţa din grădină*

Colecţia LITTERATUS

1. Constantin N. Străchinaru – *Spre mai multă Lumină*
2. Petruţa Spânu – *Prozatori belgieni*

3. Constantin N. Străchinaru – *Mihai Eminescu şi Gustavo Adolfo Bécquer*
4. Magda Ciopraga – *Marguerite Yourcenar, de la morale à l'écriture*
5. Lucia Cifor – *Mihai Eminescu prin cîteva cuvinte cheie*
6. Corina Dimitriu – *Le Poème. Lectures analytiques*
7. Gabriela Gavril – *Cercul literar de la Sibiu*
8. Jacques De Decker – *Cartea cărţilor belgiene*
9. Maria I. Grigoriu – *Exercices de lecture*
10. Henri Meschonnic – *Utopia despre evreu*
11. Maria I. Grigoriu – *Poétique de la tragédie*
12. Jacques De Decker – *Filozofii amatori*
13. Nicoleta Popa Blanariu – *Când gestul rupe tăcerea. Dansul şi paradigmele comunicării*
14. Carmen-Maria Bolocan – *Sfintele Evanghelii. Modele didactice*
15. Maricela Strungariu – *Michel Leiris – Discours autobiographique et connexions culturelles*
16. Ionuţ Caragea – *Literatura virtuală şi Curentul Generaţiei Google. Dialog la masa www*
17. Ionuţ Caragea – *Esenţe lirice. Cronici literare 2007-2011*

Colecţia MYSTERIUM

1. Florin Gheorghiţă – *Straniile inteligenţe invizibile*
2. Florin Gheorghiţă – *Comunicări cu cealaltă lume*
3. Ernest Schmitt – *Karma, cheie a destinului*
4. Ernest Schmitt – *Reîncarnarea, cheie a existenţei*
5. Constantin Luntraru – *Deryzor*
6. Constantin Luntraru – *A treia carte*

Colecţia PHANTASIA

1. Mihaela Lişman – *Fata din vis*
2. Eligiusz Wiarczyk – *Cruciuliţele şi alte povestiri*
3. Michel Lambert – *Ziua cea mare*

4. Marcel Pagnol – *Gloria tatălui meu. Amintiri din copilărie I*
5. Camille Lemonnier – *Un mascul*
6. Henri Cornélus – *Poveştile junglei*
7. Nathalie Gassel – *Eros androgin*
8. Jean-Luc Outers – *Corp de meseriaşi*
9. Michel Lambert – *Sfîrşitul filmărilor*
10. André Sempoux – *Torquato, prietenul din alte vremuri*
11. Bernard Tirtiaux – *Aubertin d'Avalon*
12. Jean Jauniaux – *Marea @rcă*
13. Jacques De Decker – *Nu ai văzut nimic la Waterloo*
14. Michel Lambert – *Casa pictorului*
15. Jean-Luc Outers – *Ora de vară*
16. Rose Marie François – *Zgura*
17. Jean Jauniaux – *Cuvintele lui Maud*
18. Henri Cornélus – *Miadoux*
19. Jacques De Decker, Paul Emond – *Povestiri cu tablouri. Suzanne şi mărul. Avraam şi femeia adulteră*
20. Jacqueline Harpman – *Lucarna*
21. Christian Libens – *Pădurea lui Apollinaire*
22. Maurice Carême – *Castelul de pe mare. Povestiri inedite. Povestiri insolite*
23. Luc Zana – *La Malle de l'Ingénieur. Une aventure inédite de Sherlock Holmes*
24. Marcel Pagnol – *Castelul mamei mele. Amintiri din copilărie II*
25. Jacques De Decker – *Parade amoroase*
26. Paul Emond – *Peisaj cu bărbat gol în zăpadă*
27. Paul Emond – *Vizita plenipotenţiarului cultural la bazilica de pe colină*
28. Jean-Luc Wauthier – *Libertăţi supravegheate*
29. Alain van Crugten – *Persoane deplasate*
30. Maurice Carême – *Le Château sur la mer. Contes fantastiques. Contes insolites*

31. Paul Emond – *Tête-à-tête*
32. Maurice Carême – *Bila de sticlă*
33. Camille Lemonnier – *Cornul de vînătoare*
34. Dominique Rolin – *Copiii rătăciţi*
35. Jean-Luc Outers – *Voiajul lui Luca*
36. Jean-Jacques Rousseau – *Julie sau Noua Eloiză* (I, II, III)
37. Snowdon King – *Uezen şi alte povestiri* (vol. I)
38. Marie-Thérèse Doridot – *Andejei, l'enfant de Tarigrad*
39. Jacqueline Harpman – *Orlanda*
40. Joana Klara Teske – *Elefănţica mov*
41. Snowdon King – *Conştiinţa lui Uezen* (vol. II)
42. Béatrix Beck – *Léon Morin, preot*
43. Camille Lemonnier – *Bărbatul îndrăgostit*
44. Eugène van Bemmel – *Memoriile ultimului călugăr al abaţiei din Villers*
45. Marcel Pagnol – *Apa de pe coline. Jean al Florettei* (I)
46. Marcel Pagnol – *Apa de pe coline. Manon a Izvoarelor* (II)
47. Snowdon King – *Uezen. Echilibrul lumilor* (vol. III)
48. Jean-Jacques Rousseau – *Julie sau Noua Eloiză* (IV, V, VI)
49. Edouard Rod – *Sensul vieţii*
50. Edouard Rod – *Scene din viaţa cosmopolită*

Colecţia PSIHOLOGIE

1. Tudor Mitasov, Inge Jose Smelik – *Autismul. Sexualitate ciudată, controlabilă*
2. Diana Seach – *Jocul interactiv pentru copii cu autism*
3. Éric Willaye, Ghislain Magerotte – *Evaluare şi intervenţie în cazuri de deficienţă intelectuală şi/ sau autism*

Colecţia RESTITUTIO

1. Platon Chirnoagă – *Istoria politică şi militară a războiului României contra Rusiei sovietice*

2. Radu Constantinescu – *100 de istorioare cu istoricii „Epocii de aur“*
3. Dan Lucinescu – *Jertfa (1944-1963)*
4. Dan Lucinescu – *Lupta (1941-1944)*
5. Dan Lucinescu – *Voievodul (Mihai Viteazul)*
6. Dan Lucinescu – *Spre Război (1939-1941)*
7. Dan Lucinescu – *Întoarcerea din neguri (1963-1987)*
8. Pamfil Şeicaru – *Adevărul trebuie amintit. Politica României. 1933-1944*
9. Victor Stoica – *Memorii. Petre Ţuţea la verticală*
10. Carmen Sylva – *Les pensées d'une Reine*
11. Victor Stoica – *Prizonier la „aliaţi“*
12. Pamfil Şeicaru – *Construcţii pe nisip. Politica aistorică*
13. Ion Negru – *Războiul din umbră*
14. Dan Lucinescu – *Ştefan cel Mare şi Sfînt*
15. Nicolae Tomescu – *Politica externă a României întregite*
16. Carmen Sylva – *Les pensées d'une reine. Cugetările unei regine*
17. Gabriel Asandului – *A.C. Cuza. Politică şi cultură*
18. George Tăutan-Cermeianu – *Ţepeş Vodă*

Colecţia SPIRITUS

1. Lev Şestov – *Extazele lui Plotin*
2. Dmitri Merejkovski – *Gogol şi diavolul*
3. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
4. Dmitri Merejkovski – *Rusia bolnavă*
5. Dmitri Merejkovski – *Evanghelia necunoscută*
6. Anton I. Adămuţ – *Literatură şi filosofie creştină*
7. *** *Ars moriendi. Cartea creştină a morţilor*
8. Silviu Lupaşcu – *Sacrificiu şi Teocraţie.*
9. Pr. Petre Semen – *Icoana în Biblie*
10. Silviu Lupaşcu – *Sfinţi ascunşi. Călăuzitori de măgari*
11. Bluma Finkelstein – *Moştenirea Babelului. Elogiu diversităţii*
12. Oliver – *Prima luptă*

13. Ionuţ Caragea – *Gîndul meu. Cum am devenit Poet*

Colecţia ŞTIINŢE EXACTE

1. Ana Grama, Maria Filip – *Medii de programare*
2. Wolfgang Pfeifer, Romeo Ciobanu – *Grundlagen der industriellen Diagnose. Theorie und Praxis*
3. Romeo Ciobanu, Christina Schreiner – *Calitatea în industrie şi servicii. De la definire la tehnici moderne de asigurare*
4. Elena Scorţanu – *Polimeri parabanici. Domenii de utilizare*
5. Maria Brumă, Mariana Dana Iosip – *Polimeri aromatici fluoruraţi*
6. Dumitru Scorţanu – *Surse de putere în comutaţie neizolate cu IGBT*
7. Maria Brumă, Ion Sava, Elena Hamciuc – *Polimeri aromatici cu siliciu*
8. Sergiu Coşeri – *Poliuretani. Aspecte privind reactivitatea izocianaţilor cu compuşii hidroxilici*
9. Dumitru Scorţanu – *Convertoare electronice. Tehnici M.I.D.*
10. Elena Scorţanu, Cristina Prisăcariu, Adrian Caraculacu – *Contribuţii în domeniul polimerilor cu stabilitate termică şi foto-oxidativă. Aplicaţii*
11. Laurenţiu Dimitriu – *Electronică pentru automobile*
12. Nicoleta Negoescu – *Probleme de punct fix pentru funcţii şi multifuncţii*
13. Dumitru Scorţanu – *Convertoare electronice folosite la creşterea factorului de putere*
14. Nicoleta Negoescu – *Elemente de analiză matematică*
15. Iulia Andreea Amarandei – *Numere complexe în geometrie*
16. Nicoleta Negoescu – *Puncte fixe pentru aplicaţii contractive în diferite spaţii metrice*

Colecţia ŞTIINŢE MEDICALE

1. Rodica Petrovanu – *Probleme de diagnostic şi tratament ale medicului în ambulator*

2. Rodica Petrovanu – *Obezitatea. Insulina – factor de risc metabolic*
3. Florin Stoica – *Nevroza astenică. Etiopatogenie. Tratament*
4. Laura Ciobanu – *Ghiduri de practică şi protocoale în fibro-bronhoscopie*
5. red. Vasile (Bebe) Mihăescu – *Generaţia next. Next generation*
6. Vasile (Bebe) Mihăescu – *Sexul. PROadolescenţii, îngerii, demenţii*
7. red. Vasile (Bebe) Mihăescu – *Psihologie sexuală aplicată*
8. Colette de Bruin – Give me 5. *Dă-mi o mînă de-ajutor. Pedagogie modernă pentru lucrul cu persoane autiste*
9. Sarah Hendrickx, Keith Newton – *Sindromul Asperger. O poveste de dragoste*
10. Degrieck Steven – *Gândeşte şi aplică. Idei practice pentru primii paşi în procesul de învăţare la persoane cu autism şi persoane cu întârziere în dezvoltare*

Colecţia ŞTIINŢE POLITICE

1. Virgil Stoica – *Metodologia analizei politice*
2. Virgil Stoica – *Procesul şi analiza politicilor publice*
3. Claude Lévi-Strauss – *Rasă şi istorie*
4. Emanuel Corneliu Mogîrzan – *Introducere în dreptul comunitar*

Colecţia TEATRU

1. Maurice Maeterlinck – *Pelléas şi Mélisande*
2. Fernand Crommelynck – *Încornoratul magnific*
3. Nicolae Ionel – *Constantin Brâncoveanu*
4. Sofocle – *Filoctetes*
5. Jacques De Decker – *Joc de interior* şi alte piese
6. Paul Emond – *Teatru*
7. Jean-Pierre Dopagne – *Prof* şi alte piese
8. Marcel Voisin – *Einstein şi demonii*
9. Thilde Barboni – *Georges Simenon. O viaţă nu-i de-ajuns*
10. Emile Verhaeren – *Mănăstirea*

11. Evelyne Wilwerth – *Zîmbiţi, oricum îmbătrîniţi!*
12. Emile Verhaeren – *Filip al II-lea*
13. Thierry Debroux – *Teatru. I*
14. Thierry Debroux – *Teatru. II*
15. Thierry Debroux – *Teatru. III*
16. Thierry Debroux – *Teatru. IV*
17. Emile Verhaeren – *Elena din Sparta*

Colecţia BIBLIOTECA SCRIITORILOR FRANCOFONI

1. Michel Lambert – *Seri albe*
2. Carlo Masoni – *A patra poartă*
3. Jean-Luc Outers – *Ordinea de zi*
4. Henri Cornélus – *Delfinul*
5. André Sempoux – *Micul Iuda*
6. Maurice Carême – *Medua*

Editura FIDES

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNCSIS ÎN 2006

IAŞI, RO, UE
tel./fax: +40 232 22 53 87
editura_fides@yahoo.fr

PRINTED IN EU

120

EIDOS

46

Patria la care mă întorc

fără să fie mai mare de un chip de om
patria la care mă întorc este pământul făgăduinţei
apa vie şi izvorul tuturor
raţiunilor umane

Sfinxul a clipit şi am înţeles că sînt Sfinxul
un monstru obligat să-şi părăsească
propriul mit atras
de cea mai mare enigmă

vorbesc cu patria în gînd
şi zîmbetul ei dă în spic peste mări şi ţări
patria la care mă întorc
este femeia pe care o iubesc

Editura FIDES
editura_fides@yahoo.fr
ISBN 978-973-8930-93-3

Coperta: Vlad Turburea,
http://altaiyr.wordpress.com